

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

9. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

5. BŘEZNA 2017

Z obsahu:

**Křesťanská naděje -
naděje neklame**

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 15. února 2017
- strana 2 -

**Čtyřicet svatých
mučedníků ze Sebaste**

Dr. Johannes Gamperl
- strana 4 -

**Ježíš byl odveden Duchem
na poušť (Mt 4,1)**

Jacques Magnan
- strana 5 -

**Papež jmenoval svého
vyslance pro Medžugorje**

- strana 6 -

Moc Ježíšova utrpení

- strana 7 -

**Rakouský kardinál:
Za islamizaci Evropy si
mohou Evropané sami**

- strana 7 -

**Výchova k modlitbě (6)
P. Dominik Wider OCD**

- strana 8 -

**Suma o darech
svatého Josefa (61)**

- strana 12 -

Sandro Botticelli (1445-1510): Pokušení Krista (detail)

Křesťanská naděje – naděje neklame (srov. Řím 5,1-5)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 15. 2. 2017, Řím, náměstí Sv. Petra

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Od malička nás učili, že není hezké se vychloubat. V mé vlasti jsou ti, kdo se chlubí, nazýváni „pávi“. A je to správné, protože chlubit se tím, co jsem nebo mám, prozrazuje kromě určité pýchy také nedostatek respektu vůči druhým, zvláště těm, kteří jsou ve srovnání s námi znevýhodněni. V tomto úryvku z listu Římanům však apoštol Pavel překvapuje, když nás nejméně dvakrát vybízí, abychom se chlubili. Čím se tedy máme chlubit? Pokud nás totiž ke chlubení vyzývá on, je správné se chlubit. Jak je

možné to dělat, aniž bychom druhé uráželi anebo někoho vylučovali?

V prvním případě jsme vybízeni chlubit se *milostí, kterou jsme proniknutí v Ježíši Kristu* skrze víru. Pavel nám chce vysvětlit, že naučíme-li se chápat každou věc ve světle Ducha Svatého, zjistíme, že všechno je milost! Všechno je dar! Jsme-li totiž pozorní, pak nahlédneme, že v dějinách i v našem životě nejsme činní pouze my, nýbrž především Bůh. On je absolutním protagonistou, který každou věc tvoří jako dar lásky, spráda tkanivo svého plánu spásy a uskutečňuje ho kvůli nám

prostřednictvím svého Syna Ježíše. Po nás se žádá, abychom to všechno uznali, s vděčností přijali a učinili důvodem chvály, dobrořečení a velké radosti. Počínáme-li si tak, jsme v pokoji s Bohem a zakoušíme svobodu. A tento pokoj se pak šíří do všech oblastí a vztahů našeho života: jsme v pokoji se sebou, v rodině, ve svém společenství, v práci a s lidmi, které denně na svojí cestě potkáváme.

Pavel nás však vybízí, abychom se *chlubili i souzením*. Není snadné to chápat. Případá nám to nejtěžší a může se nám

Pokračování na str. 11

Bůh nás miluje. A to až do krajnosti. Utrpení a smrt Ježíše Krista jsou toho pádným důkazem. Ježíšův výkupný čin přinesl celému lidstvu ospravedlnění, které dává život. Je to ospravedlnění nejen za provinění prvních lidí v ráji, jež přineslo odsouzení celému lidstvu, ale i za každý hřích všech lidí všech dob. Jaká to láska Trojjediného Boha, který se obětuje pro spásu ubohých lidských duší! Může snad být někdo větší, než je ON?

My jsme v něho uvěřili. A protože jsme s ním už mnohé prožili a zakusili jeho lásku, jeho blízkost, měli bychom vydávat svědectví. Svědectví o lásce, která se vydala až na smrt, o Lásce, kterou je Trojjediný Bůh. Tento Bůh není stejný jako božové jiných náboženství. Nemůže být. Který jiný bůh než jen Bůh křesťanů položil život za spásu člověka? Jsme schopni to rozlišit? Doba postní nám poskytuje vhodný prostor k tomu, abychom se nad tím hlouběji zamysleli a uvědomili si, KDO je zdrojem naší víry...

Svědčíme-li, musíme počítat i s oběťmi, ba snad i s obětí nejvyšší – že položíme pro Ježíše i svůj život. Tak jako to dokázali svatí mučedníci ze Sebaste. (str. 4) A můžeme spolu s nimi Boha prosit, abychom všichni, kdo jsme se vydali do boje za Pravdu, již je on sám, vytrvali až do konce, neboť jen tak získáme korunu

Editorial

věčné slávy. A nejen to. Jistě tím získáme i další duše pro spásu. Paprsky záře našeho příkladu z milosti Boží dopadnou rovněž do srdcí těch, kdo potřebují pochopit, že Trojjediný Bůh je jediný Spasitel a Dárce věčného života, pro něhož stojí za to žít ve spravedlnosti i zemřít.

Spojení s Ježíšovým utrpením nabízí každému člověku bohaté milosti ze studnice milosrdné lásky Trojjediného Boha. Také proto bychom neměli zapomínat na „svatou hodinu“, jež je omilostněna mimořádným způsobem, je-li prožita – dle přirozených možností – ve spojení s trpícím Ježíšem. (str. 7) Doba postní je živnou půdou pro to, abychom svatou hodinu zapojili do svého duchovního života a mohli tak čerpat sílu a potřebné milosti pro svůj život zde na zemi. Bylo by to jistě krásné ovoce letošního postu, kdybychom i v souvislosti s fatimským výročím ve svém dalším životě pravidelně rozjímali o Ježíšově utrpení, s nímž se poji i utrpení jeho Matky, Panny Marie. Ve spojení se Sedmiboletnou Neposkvrněnou se i naše utrpení může podílet na vykoupení lidských duší...

Rozjímání jakožto jeden z druhů modlitby nám umožňuje vstoupit do blízkosti

s Bohem, být s ním. To je podstata každé modlitby. (str. 8–11) Nikoliv metoda, která je jen pomůckou, nýbrž právě blízké setkání člověka s Bohem je to, co je důležité. O to je třeba usilovat, za to je třeba prosit Boha, aby nám dal potřebné milosti k vytrvalosti v modlitbě, k nebojácnému svědectví života příkladem i slovem. Dábel pokouší především právě ty, kdo se modlí a postí, kdo vydávají svědectví o Bohu. (str. 5–6) Nesnáší totiž, když člověk miluje Boha a věrně mu slouží. Proto se snaží všemi možnými prostředky přimět člověka k pádu, zbavit ho odvahy jít dále s Bohem. Žel, často se mu to daří. Ale křesťanská naděje nás ujišťuje a posiluje: Bůh nás miluje! Každý, kdo svého poklesku upřímně lituje a snaží se o nápravu škod, je-li to možné, otevírá nevyčerpatelnou zásobárnu lásky Trojjediného Boha, z níž může čerpat milosti pro budování Božího království i pro další boj s ďáblem. Rozjímáním o Ježíšově utrpení a jeho vykupitelském díle pak jen posílíme tuto naději, o níž jsme poznali, že je pravdivá a stojí i nad cenou pozemského života.

„Blahoslavená Panno Maria, pomoz nám v našich bojích. Matko Neposkvrněná, ochraňuj nás, naše blízké, katolickou církev a všechny, kdo se s důvěrou utíkají pod tvůj ochranný plášť! Amen.“

Daniel Dehner

Nemůžeš dnes najít Ježíše? Mušíš se zeptat evangelisty, kam odešel. Dovíš se, že se dal **vést Duchem** do nitra pouště, aby zde pobyl o samotě čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Popros stejného Vůdce, aby tě odvedl do jeho blízkosti a dopřál ti té milosti pozorovat Pána v této výjimečné situaci. Vzdej pokornou poctu Duchu Svatému. Nabízí ti příležitost, abys oživil svoji víru v **trvalou přítomnost a působení tohoto skrytého Boha**. Svěř se výhradně jeho vedení. Ten, který řídí všechny Ježíšovy kroky, slova i činy, povede i tebe tam, kde máš být, pokud budeš k jeho hlasu tak vnímavý, jak se mu podřizuje sám Boží Syn.

Ježíš tu setrvává nejen o **samotě**, ale i o **hladu a žízní**. Ptáš se, proč to dělá? Přípravuje se na rozhodující fázi svého pozemského života. Chystá se na ni nejen jako Bůh, ale i jako člověk. Proto se pokořuje a přijímá vůli Otce. Ukazuje ti, jak je potřebné dosáhnout toho, aby duch ovládal to, co je tělesné, aby ses neřídil hlasem těla, ale hlasem Ducha. Necítíš se zahanben, když si uvědomíš, jak se bojíš ticha samoty, jak se často ohlížíš po svém pohodlí, jak se podřizuješ tomu, co by sis měl podrobit? Síla, kterou potřebuješ, abys mohl zvěstovat Boží království, se upevňuje právě v samotě a uvědomělé sebekázní. Od nikoho si nenech namluvit, že dnes už to neplatí. Abys o tom ani v nejmenším nepochyboval, budeš svědkem Ježíšova pokušení.

Ježíšovy dlouhodobé exercicie vyvolaly pozornost Zlého. Dokáže velmi dobře vycítit, kdykoliv se chystá něco, co by mohlo ohrozit jeho dílo. Troufá si proto pokoušet i Božího Syna. Ježíš připustil toto ďáblovu vystoupení právě proto, abys přestal pochybovat o **skutečné existenci Satana**. Nediv se, že se odvažuje proniknout i tam, kde bys chtěl prodlévat sám jen se svým Bohem. Právě to patří k jeho způsobům. Je lstivý a proradný.

Rafinovaně využívá aktuální situace. Aby zmařil ovoce postu a odříkání, snaží se probouzet žádostivost. Nepřišel i za tebou nejednou s podobnou taktikou? Vádí mu cesta kázně, kterou jsi nastoupil, proto přichází s takovými představami, které mají vyvolat neklid a napětí, aby ti tvou trpělivost a **vytrvalost učinil nesnesitelnou** a zvrátil tak tvůj dobrý záměr. Vzpomeň si však, jak rychle se obrátilo jeho nabí-

Velký souboj

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Jdi mi z cesty, Satane!

zené uspokojení ve tvé znechucení a rozčarování, kdykoliv jsi mu uvěřil, a navíc ti ještě ubíralo sil k novému vzepětí.

Nauč se z Ježíšova příkladu, jak si máš v takové situaci počínat: tvůj pohled nesmí ustrnout na Satanově nabídce, ale musí se povznést k darům, které ti nabízí Bůh. Teprve ve světle Ježíšova slova dokonale pobledne oslnivý třpyt zakázaného ovoce. Neztrácej proto odvalu a především zachovej klid i v situaci pokušení. Tvůj nejlepší Přítel je ti mnohem blíže než podlézavý vetřelec. Sám bys zůstával jen tehdy, kdybys na Ježíše zapomněl.

Ale jak vidíš, Satan se tak snadno nevzdává. Má ještě další osvědčené způsoby, jak znehodnotit hlásání radostné zvěsti. Navádí Pána, aby využil božskou moc nikoliv k službě bližním, ale k vyvolání senzací, aby tak získal věhlas a popularitu. UVědom si, jak nebezpečně může chutnat **moc a sláva** a jak je člověk na tomto poli zranitelný. Pros Ježíše, který se vši rozhodností odrazil i tento ďáblův pokus, aby tě naučil rozpoznávat zrádné pokušení k samolibosti, marnivosti a pyšce již v samém zárodku.

Třetí ďáblova nabídka připojuje k požádkům a slávě ještě **bohatství**, které je zrádné právě tím, že otevírá bránu k jednomu i druhému. Satan se představuje jako správce všech království a pozemské slávy. Ale je k tomu připojena zvláštní podmínka: *padneš-li přede mnou a budeš se mi klanět. Za cenu této rouhavé modloslužby nabízí všechno. Pán ho neodsuzuje jako lháře, který nabízí více, než může dát, ale právě pro jeho rouhavý požadavek, aby mu byla vzdávána božská pocta. S takovým protivníkem nelze diskutovat ani smlouvat. Osvoj si Ježíšův rázný příkaz a použivej ho se vši rozhodností dřív, než cokoli zaujme v tvém srdci místo, které patří Bohu. Odejdi, Satane!*

Poděkuj Pánu, žes mohl být svědkem, jak napravuje Adamovo selhání. Jeho dnešní vítězství je nástupem ke konečné porážce Zlého. Pokořil Satana, abys ho i ty mohl úspěšně přemáhat. Každým ta-

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 2,7-9; 3,1-7

Hospodin Bůh uhnětl člověka z prachu hlíny a vdechl do jeho nozder dech života, a tak se stal člověk živou bytostí. Potom Hospodin Bůh vysázel zahradu v Edenu na východě a usadil tam člověka, kterého uhnětl. Hospodin Bůh dal z půdy vyrůst rozmanitým stromům, líbezným na pohled, (jejichž ovoce) je chutné k jídlu, i stromu života uprostřed zahrady a stromu poznání dobra a zla. Had byl nejlistivější ze všech polních zvířat, která Hospodin Bůh udělal. Privil ženě: „Řekl (skutečně) Bůh: Nejezte ze žádného stromu v zahradě?“ Žena odpovíděla hadovi: „Smíme jíst z ovoce každého stromu v zahradě, jen z ovoce stromu, který je uprostřed zahrady – privil Bůh – nesmíte jíst a ani se ho nedotýkejte, abyste nezemřeli.“ Had nato ženě: „Ne, nezemřete. Naopak, Bůh ví, že kdybyste z něho jedli, otevřou se vaše oči a budete jako Bůh poznávat dobro i zlo.“ Žena viděla, že (ovoce) stromu je chutné k jídlu, vábné na pohled, lákavé pro poznání moudrosti, a proto si z něho utrhl a jedla, a dala též svému muži; byl s ní a jedl. Tu se jim oběma otevřely oči a zpozorovali, že jsou nazí. Sešili tedy fíkové listy a udělali si zástěry.

2. čtení – Řím 5,12-19

Bratři! Jako skrze jednoho člověka přišel na tento svět hřích a skrze hřích smrt, a tak smrt přešla na všechny lidi, protože všichni zhřešili... Hřích ovšem byl na světě už před Zákonem – jenom-

Dokončení na str. 13

kovým vítězstvím se připojuješ k božskému Vítězi a upevňuješ jeho převahu. Andělé, kteří mu přišli sloužit, jsou k dispozici i tobě. Zvykni si uvědomovat si jejich **trvalou společnost** a buď s nimi stále ve styku. Ďábel nejraději vyhledává ty, kteří se cítí osamoceni. Ježíš ti je posílá, aby ti *vrátil radost ze své ochrany a posílil tvou velkodušnost. Otevři své rty a zvěstuj jeho chválu.*⁽¹⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Ž 51,14.17

Čtyřicet svatých mučedníků ze Sebaste

Církev slaví už po staletí svátek ke cti čtyřiceti mučedníků, kteří zemřeli pro Krista okolo roku 320 v Sebaste v Malé Asii. Svátek se slavil do 11. století 9. března, potom byl papežem Inocencem X. přeložen na 10. března, aby se uvolnilo místo pro svatou Anežku Římskou. Těchto čtyřicet mučedníků zastupuje mnoho neznámých statečných mužů, kteří nezapřeli svoji víru a raději podstoupili smrt, i když byla jakkoliv krutá, než aby zradili svého Pána a Spasitele. Těchto čtyřicet mučedníků bývá zobrazováno, jak stojí na zamrzlém rybníku s palmovými ratolestmi v rukou a jsou korunováni anděly.

Pravoslavný kostel zasvěcený čtyřiceti mučedníkům ze Sebaste (Bitola, Makedonie)

Jejich mučednictví dosvědčují svatý Basil Veliký a svatý Řehoř z Nyssy. Bývalo často zobrazováno, zvláště v dřívějších dobách, na freskách a ve slonové kosti.

Těchto čtyřicet mučedníků patřilo podle legendy ke dvanácté římské legii, která měla název „blýskavá“. Když císař Marcus Aurelius vytáhl do pole proti Markománům, byly jeho jednotky obklopeny a vyčerpány žízní ve velkých vedrech. Důstojníci a vojáci údajně vzývali svoje božstva a prosili o pomoc. Tu poklekli křesťanští vojáci a pozvedli své ruce k Ježíši Kristu. A hle, objevily se mraky, spustil se bohatý déšť, během něhož se spustilo na nepřátele velké krupobití za strašných úderů hromu, které způsobilo mezi nepřáteli velkou hrůzu. Od této události dostala legie své jméno.

V této legii sloužilo o 150 let později oněch čtyřicet vojáků, jejichž památku slaví církev 10. března. Byli to horliví křesťané, mladí a zdatní. Legie pobývala v té době v Arménii pod velením Lysiase. Když vydal císař Licinius v roce 320 roz-

kaz, že každý poddaný říše musí pod hrozbou smrti veřejně obětovat bohům, vydal se jeho místodržící Agricola do Sebaste a žádal také vojáky „blýskavé legie“, aby poslechli rozkazu. Tu vystoupilo čtyřicet vojáků, vyznávajících bez bázně svoji víru v Krista, a prohlásili, že je žádné utrpení nedonutí, aby ho zapřeli. Místodržící se ulekl, že se tolik statečných vojáků vyhýbá obětovat, a pokusil se je získat lichotkami a sliby. Když tím ničeho nedosáhl, nechal před jejich očima připravit strašlivé mučicí nástroje. Ale oni bez třesení odpověděli: „Co pro nás znamenají tvoje počty a přízeň císaře? Všechno toto je pomíjivé a nedá se srovnávat s věčnými odměnami. Tvá mučení nás nezastraší. Jsou stejně pomíjivá jako naše těla, ale oheň pekla, kterého se jedine bojíme, mučí tělo a duši věčně.“ Plný hněvu je dal místodržící zbičovat a uvrhnout do vězení.

O několik dnů později se objevil sám polní maršál Lysias. Doufal, že bude mít větší vliv a pokoušel se všemi prostředky zlomit stálost křesťanských vojáků. Ale všechno nadarmo. Tu se rozhodl, že je nechá popravít, a ve své chorobné ješitnosti vymyslela jeho krutost takový způsob smrti, jaký byl dosud neslýchaný. Tenkrát byla právě zima, mráz zachvátil Arménii neobyčejným způsobem. Zvolil si jeden z nejchladnějších dnů a dal čtyřicet vojáků zbičovat a potom je nahé nechal zavést na rybník u města, který byl pevně zamrzlý, kde měli zůstat celou noc. V blízkosti rybníka nechal zřídit teplou lázeň, aby ti

z nich, kteří mučení nevydrží a odpadnou, se mohli znovu zotavit. Svatí mužové se nepodřídili jeho rozsudku a spěchali radostně k rybníku. Povzbuzovali se navzájem ke stále vytrvalosti a modlili se: „Pane, nás čtyřicet začalo boj; ať nechybí ani jeden

Kostel ze 13. stol. zasvěcený čtyřiceti mučedníkům ze Sebaste (Veliko Tarnovo, Bulharsko)

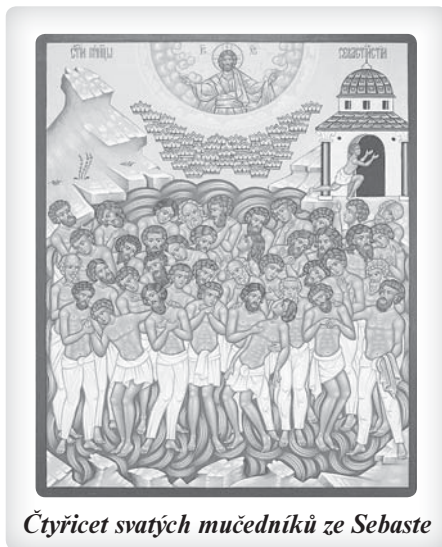
z tohoto počtu, který jsi posvětil svým čtyřicetidenním postem, Pane, a byl poctěn milostí tvého pohledu.“

A tehdy začalo jejich strašné utrpení. Krutý mráz pronikal jako žhavý oheň jejich celým tělem, strašné bylo jejich utrpení, které trvalo tři dny a tři noci.

Jeden voják musel stát na strážu u rybníka, protože však nemohl vydržet pronikavý mráz, odešel do lázeňského domečku. Odtud viděl, jak se nebe otevřelo a andělé sestupovali, měli v rukou zářivé koruny, které rozdělávali mezi mučedníky. Jeden z nich ale nedostal korunu. Když se strážný po něm ohlédl, uviděl ho, jak se plíží k lázni. Byl vpuštěn, ale sotva se položil do teplé vody, byl zasažen smrtí. Ten strážný, který byl zjevením otřesen a osvěcen, se obrátil, odložil svůj oděv a přidružil se k těm devětatřiceti vojákům, kteří stáli už téměř bez ducha na ledě. On dostal místo zrádce onu korunu, a tak byla vyslyšena modlitba mučených.

Jejich těla byla spalena a popel vhozen do řeky. Ale křesťané se pokusili část relikvií uschovat a uchovávali je jako drahocenný poklad. Na jejich počest byly vybudovány nádherné chrámy a až dodnes zaznívá sláva oněch čtyřiceti mučedníků v celé církvi.

*Z Oase des Friedens 11/2016
přeložil -mp-*

Čtyřicet svatých mučedníků ze Sebaste

Ježíš byl odveden Duchem na poušť (Mt 4,1)

V postní době jsme Bohem zvláště vyzýváni, abychom následovali kroky našeho Pána Ježíše Krista do pouště, na místo modlitby, postu a také zkoušek. Na poušti byl Ježíš pokoušen ďáblem a vyšel vítězně ze všech pokušení. Jeho vítězství je dokonalejším předobrazem, abychom také nad svými pokušeními, zkouškami, nad zlem, které se nás dotýká, zvítězili.

Když zůstaneme věrní Vykupiteli s důvěrou a odvahou v modlitbě a odevzdanosti, dá nám Bůh milost a sílu, kterou potřebujeme, abychom v něm rostli ve svatosti.

Pokoušení Ježíše na poušti

Ona tři tzv. „synoptická“ evangelia (Mt 4,1–11; Mk 1,12–13; Lk 4,1–13) nám doplňujícím způsobem podávají zprávu o pokoušení Ježíše na poušti.

Veden Duchem Svatým odešel Ježíš na poušť na dobu čtyřiceti dnů. Tento čas strávil v modlitbě a přísném postu, bez jakékoliv výživy.

V Bibli má poušť různé významy, které nám tento krok Páně lépe vysvětlují. Poušť symbolizuje dobu zkoušky, místo útočiště (Zj 12,14; Iz 41,19; Sk 7,36; 13,17–18), místo modlitby (1 Sam 23,14–15; 23,24–25; 1 Král 19,3–13), kázání (Mt 3,1–12; Mk 1,14–18; Jan 1,19–39; Iz 40,3–11), místo, na němž Bůh vychovává svůj lid (Ex 15,2–27; Nm 10,11–12; Jan 3,14; Sk 7,30–44). Na poušti živil Bůh svůj lid po čtyřicet dnů (Ex 16; Nm 11; Dt 8; Ž 78,15.16.20.23–30). Na poušti vykonal Ježíš zázrak rozmnožení chleba a nasýtil velký zástup lidí (Mt 14,13–21).

Když se Ježíš vydal na poušť, určitě věděl, že ho čekají zkoušky. Věděl, že bude muset podstoupit mnohá pokušení. Všechna jeho pokušení pocházela od satana a musel se s nimi vyrovnat, musel je překonat. To je důvod, proč ho Duch Svatý do pouště poslal. Tam se odehrál gigantický boj, který přesahuje naše schopnosti, představy, ale také zprávy, které nám podávají evangelia – z nichž si ale můžeme vzít mnohá poučení pro náš duchovní život, pro svůj život v Boží milosti.

Zaprvé: Ďábel uvádí do pokušení především ty, kdo se modlí a postí. On je proti nim nepřítel, protože nesnáší, když člověk miluje Boha a jemu věrně slouží. Dělá všechno pro to, aby ho přivedl k pádu, aby ho zbavil odvahy. Přivádí Ježíše Istivě do pokušení. Pokouší se nejprve záłudně zjistit, jestli je Synem Božím, a uvádí Spasitele do pokušení v jeho těle tím, že ho vyzývá, aby způsobil zázrak sám u sebe, aby si vytvořil něco k jídlu,

protože Ježíš měl hlad. Ale Ježíš se nedá pomýlit a odhaluje tuto léčku tím, že cituje z Pisma svatého: „Netoliko chlebem bude živ člověk, ale každým slovem, jež vychází z Božích úst.“

Když uvažujeme o pokušeních Ježíšových v poušti, můžeme si z toho vzít spásnosné a plodné poučení pro náš duchovní život a pro svoji spásu. Satan uvádí do pokušení zvláště lidi víry, lidi, kteří jsou věrní Bohu...

Druhé pokušení: Ďábel ho postavil na cimbuří chrámu a opět se snažil dovědět, jestli je Synem Božím, přičemž citoval Písmo, aby ho znovu pokoušel, aby udělal zázrak, a přitom ho nutil, aby se dopustil sebevraždy: Vrhni se z chrámu dolů... Toto pokušení zahrnuje v sobě pocit ztráty odvahy, zoufalství a provokaci Boha...

Hans Thoma (1839-1924):
Pokoušení Ježíše

Ale ani tady nepadl Ježíš do pasti, ale odpověděl božskou moudrostí Pisma svatého a osvědčil svoji věrnost Bohu, svému Otci: „Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.“

Třetí pokušení: Znovu bere ďábel Ježíše s sebou, tentokrát na vysokou horu. Ukazuje mu všechna království světa s jejich nádherou. To je pokušení pýchy, žádostivosti, touhy po bohatství, po moci, po poctách, po nezávislém uznání... Toto všechno by mu mohl ďábel dát, protože je knížetem tohoto světa. Ale požaduje za to neúprosnou podmínku: Ježíš se má před ním sklonit, vzdát mu poctu. Měl tedy odpadnout od pravého Boha, aby sloužil satanovi a jeho zločinným plánům zničení, zla a zániku. Ale také zde projevil Ježíš svou božskou prozíravost, neupadl do nastražené smyčky a slovy Pisma svatého opět satana zahnal: „Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jeho jediného budeš uctívat.“ Potom od něho ďábel odešel.

Když uvažujeme o pokušeních Ježíšových v poušti, můžeme si z toho vzít spásnosné a plodné poučení pro vlastní duchovní život a pro svoji spásu. Satan uvádí do pokušení zvláště lidi víry, lidi, kteří jsou věrní Bohu, a existují okamžiky, kdy jsou taková pokušení silnější, ale když odpiráme s rozhodností, ve víře a ve vytrvalé modlitbě, jde satan pryč. Odchází, aby se vrátil v určený čas. (Lk 4,13)

Naše pokušení

Zpráva o pokoušení Ježíše na poušti je jako zrcadlo našich vlastních pokušení, abychom z nich také vyšli vítězně.

Nejdříve byl Ježíš veden do pouště Duchem Svatým, kterého má v sobě v přebytku. Také my máme v sobě na své úrovni Ducha Svatého, kterého jsme získali svým křtem, biřmováním a svým životem, který vedeme věrně a vytrvale v křesťanské víře a který řídí náš život. Náš vnitřní dům není prázdný. Je obydlený Duchem Svatým, který nikoho k ničemu nenutí, nýbrž který přichází, když ho ve vši svobodě zavoláme,

přijmeme a v sobě uchováváme. Jako členové církve, jako údy těla Kristova jsme chrámem Ducha Svatého.

Zamysleme se nad pokušeními, která Ježíš zažil na poušti, co znamenají pro nás samotné:

Pokušení nezústat věrný svému křestnímu slibu, své víře, svým duchovním povinnostem modlitby, postu, rozhodné víře, která je osvicena slovem Božím. Toto pokušení je provázáno pokušením pracovat jenom pro majetek tohoto světa, pro časné statky, materiální věci... a přitom pouštět ze zřetele duchovní život, víru v Boha, život ve svatosti, věčné, nebeské hodnoty. V naší době je žel mnoho lidí, kteří tuto první zkoušku nesplní. Padnou už na této překážce a zabloudí daleko od Boha, od své milosti...

Druhé pokušení. Svaté město, chrám, je k dispozici církvi. Tady uvádí ďábel věřící, křesťany, kteří jsou v církvi, nebo jsou jí nablízku, do pokušení. Tlačí je ke ztrátě odvahy tím, že jim našeptává, že život podle víry není k ničemu, nebo že by bylo lépe s tím přestat. Existuje pokušení opustit církev, rezignovat a nechat se strhnout zoufalstvím nebo falešnými přesvědčeními o víře a tento život vzdát. Je to pokušení smrti nebo požadavku pravé víry. Také tady ve druhém pokušení neuspěje mnoho našich současníků a upadá do vlažnosti, na scestí, do odmítání, do smutku, temnoty...

Třetí pokušení. Pachtění se za každou cenu za slávou, bohatstvím, poctami, zábavou, krásou. Je to pokušení být obdivován, ba uctíván. To je pýcha a žádostivost v celém neblahém lesku. Je to blýskavá past, která vede tolik lidí k odpadnutí od víry, nedejme se tím klamat. Není možné sloužit Bohu a mamonu... Když zapřeš Boha, dám ti všechno, co si přeješ, peníze, slávu, zábavu. To je slib, kterému vědomě nebo nevědomě věří, a na této široké cestě zkázy přicházejí k pádu, zatímco božské hodnoty, milost popírají a od Boha odpadají.

Pro slávu... vydávají se mnozí dobrovolně do rukou satana, do jeho nemilosrdného jařma a prokazují mu dokonce veřejně poctu. Ale oč více ďábel dává, o to více také požaduje, aby konali zlo. Nedejme se tím klamat. Jeho přízeň trvá jenom krátký čas, pak přijde rozčarování, skutečné otroctví. Zatímco člověk v Bohu zůstává stále svobodný, neplatí to pro ty, kteří upadli pod neúprosné jařmo ďáblů...

V pohledu na toto pokušení si ale nesmíme myslet, že všichni bohatí, všichni, kdo se těší uznání, mají určitou slávu a moc..., podlehlí tomuto pokušení. Ne, protože Bůh pozvedá ty pokorné, tak jak on chce. Mnozí světci církve zakoušeli velkou úctou na zemi, a to milostí Boží, protože vždy pokorně sloužili.

Modleme se proto ve všech těchto pokušeních, která zakoušíme, a zdvojná-

sobme úsilí ve věrnosti Pánu Ježíši Kristu. Pak se ďábel vzdálí: „Podříd'te se tedy Bohu; vzdorujte ďáblu a on od vás uteče.“ (Jak 4,7) My všichni jsme hříšníci, proto víme, že Pán, i když padneme, je tady, aby nás pozvedl a odpustil nám.

Bůh dopouští, abychom byli zkoušeni, abychom v něm rostli. Věrný, spravedlivý zůstává v Bohu odvážný. Předurčené duše vytrpí tvrdé zkoušky, ale Bůh je vysvobodí ze všeho, protože jejich vítězství je v Pánu.

Víra, půst, modlitba

Naše víra, naše modlitba, naše věrnost Bohu, jeho slovu jsou pohotové zbraně v boji proti pokušením. Abychom zvítězili, musíme přijmout Boží milost – ve velké pokoře, která není podceňováním vlastní osoby, nýbrž silným vědomím, že jsme velmi malí před Bohem, malí služebníci, kteří mu vděčí za všechno. Bůh je nám zcela blízko, zvláště ve zkouškách. Prosme ho vždycky o to, aby nám pomohl a osvobodil nás.

Milost Boha Otce ať je neustále s námi. Vítězství Ježíše Krista ať zazáří v našem životě. Duch Svatý ať zůstává stále v nás.

Blahoslavená Panno, pomoz nám v našich bojích. Ochraňuj nás! Ochraňuj církev!

Z Maria heute 3/2014 přeložil -mp-

Papež jmenoval svého vyslance pro Medžugorje

Petrův nástupce jmenoval zvláštního vyslance Svatého stolce pro Medžugorje. Dne 11. února pověřil papež polského arcibiskupa Henryka Hosera S.A.C., „aby se odebral do Medžugorje jako zvláštní vyslanec Svatého stolce. Cílem jeho mise“ – jak uvádí vatikánský Sekretariát pro komunikaci – „je získat hlubší znalosti o tamější pastorační situaci, zejména co se týče potřeb věřících, kteří se tam vydávají na pouť, a na základě toho navrhnout eventuální pastorační kroky do budoucna. Povaha této mise je tedy výlučně pastorační“ – upřesňuje vatikánské tiskové sdělení.

„Mons. Hoser, který je ordinářem diecéze Varšava-Praga, bude nadále vykonávat svoji biskupskou službu a svoji

misí splní do letošního léta“ – končí tiskové sdělení Svatého stolce.

Ke jmenování lze doplnit, že arcibiskupovi Henryku Hoserovi je 74 let. Původním povoláním je lékař. V roce 1969 vstoupil do misijní kongregace pallotínů, kde roku 1974 přijal kněžské svěcení. V letech 1975–1996 působil jako kněz ve Rwandě, tedy v době, kdy v kraji Kibeho došlo k mariánským zjevením (1981–1988), jejichž autenticitu uznal v roce 2001 místní ordinář Mons. Augustin Misago.

Svatý papež Jan Pavel II. jmenoval Mons. Henryka Hosera v roce 2005 arcibiskupem a pomocným sekretářem vatikánské Kongregace pro evangelizaci národů a v roce 2008 ho papež Bene-

dikt XVI. jmenoval ordinářem v diecézi Varšava-Praga.

Těsně po zveřejnění tohoto jmenování odpověděl na otázku novinářů ředitel tiskového střediska Greg Burke, který zdůraznil, že „zvláštní vyslanec se nebude věnovat otázce mariánských zjevení, které jsou v kompetenci Kongregace pro nauku víry. Mise arcibiskupa Hosera,“ řekl dále Burke, „je projevem pozornosti, kterou Svatý otec věnuje poutníkům. Její účel tedy není inkvizitorský, nýbrž ryze pastorační. Zvláštní vyslanec Svatého stolce bude v kontaktu s tamějším diecézním biskupem, s menšími bratry, kterým je svěřena farnost Medžugorje, a s místními věřícími.“

Z www.radiovaticana.cz, 11. 2. 2017

Moc Ježíšova utrpení

Během staletí Pán podněcoval mnohé duše, aby odvrátily svůj pohled od vlastního vnitřního i vnějšího utrpení a aby pohlédly na jeho kříž a tak pochopily, že on pro nás trpěl nekonečně více. Kupříkladu svatý Mikuláš z Flüe se ve svých těžkých zkouškách mnoho modlil, avšak velkou úlevu pocítil až tehdy, když následoval radu svého přítele kněze a rozjímal nad Kristovým utrpením. Zcela v tomto smyslu připomíná Pán Ježíš církví dneška sílu a požeňání, které proudí z rozjímání nad zastaveními křížové cesty.

S důrazem poukázal skrze svatou Faustynu Kowalskou na velkou milost, která je během svaté hodiny spojena právě s rozjímáním nad jeho utrpením:

„Připomínám ti, má dcero, že kdykoliv uslyšíš, jak hodiny odbíjejí třetí, celá se ponoř do mého milosrdenství, veleb je a oslavuj... V tuto hodinu vyprosíš pro sebe i pro jiné všechno, v tuto hodinu se dostalo milosti celému světu.“ (*Deníček*, 1572) „V tuto hodinu nic neodmítnu duši, která mě prosí pro mé utrpení.“ (*Tamtéž*, 1320)

„Pro mé utrpení“ – veškerá síla spočívá v tom, že rozjímáme nad Pánovým umučením! Moc spočívá v zásluze, kterou má Ježíšovo umučení z lásky v očích nebeského Otce. Jemu současně připomínáme nekonečně vzácnou a účinnou vykupitelskou oběť jeho Syna. Jemu, Otci, ji duchovně předkládáme, abychom tak vyprosili spásu a odpuštění pro svět. „Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu...“ tak se modlíme v korunce Božího milosrdenství. Taková modlitba bude jistě vyslyšena, jak to Ježíš přislíbil.

I když naše osobní obrácení a naše vlastní oběti z lásky jsou rozhodující, během svaté hodiny nečekáme nic od našeho vlastního konání. Nejsme to my, kdo něco „koná“; my se cele opíráme o Ježíše a odvoláváme se na něho, na přehojnou oběť smíření, kterou přinesl jednou a provždy. Proto Pán říká: „Jediná hodina rozjímání mého bolestného utrpení je

záslušnější než celý rok se bičovat až do krve.“ (*Tamtéž*, 369)

Nejen skutečnost, že náš „výkon“ během této hodiny není rozhodující, dělá rozjímání nad Ježíšovým utrpením tak přitažlivým, ale také to, že si svatou hodinu můžeme udělat kdekoliv: „Snaž se v tuto hodinu vykonat pobožnost křížové cesty, pokud ti to povinnosti dovolí, a nemůžeš-li se pomodlit křížovou cestu, tak alespoň na chvíli vejdi do kaple a ucti mé Srdce, které je plné milosrdenství, v Nejsvětější svátosti; a jestliže nemůžeš přijít do kaple, ponoř

se do modlitby tam, kde jsi, alespoň na okamžik.“ (*Tamtéž*, 1572) „Alespoň na chvíli se zamýšlej nad mým utrpením, zvláště nad mou opuštěností ve chvíli umírání.“ (*Tamtéž*, 1320)

Ano, můžeme to dokonce udělat pohoďným způsobem – na procházce anebo kdekoliv, s láskou a zbožností pohlédnout aspoň krátce na trpícího Pána; hlavní je, že vykonáme svatou hodinu, že se naučí-

me lépe rozumět pravé a pokorné lásce, která všechno snese a odpustí a pro všechny chce jen dobro. Podstatné je, že rozjímání nad křížovou cestou jako nad „cestou lásky“ v nás vzbudí soucit s Ježíšem, ukřížovanou láskou; a pak nás učiní bdělými, milujícími a ochotnými následovat ho, stát se velkodušnými a připravenými přinášet oběti.

Tak je svatá hodina zbraní, kterou nám daroval sám Bůh. Nestojí nás mnoho sil, ale jsou s ní spojeny velké milosti v duchovním boji. Nevěděli bychom to, pokud by to sám Ježíš nezjevil svaté Faustyně.

Tato zbraň ukáže celý svůj účinek v hodině posledního boje, v hodině smrti. Pro tuto hodinu nám dal Pán velkolepý příslib: „Duše, které budou uctívat to mé nevyčerpatelné milosrdenství, já sám budu bránit v životě a zvláště v hodině smrti jakou svou slávu.“ (*Tamtéž*, 1225) A ještě: „Když se u umírajícího tuto korunku modlí, usmíruje se Boží hněv a bezedné milosrdenství objímá duši.“ (*Tamtéž*, 811) Jak pravdivý je tento příslib, to zakusila rovněž svatá Faustyna, ale jistě i mnozí z nás...

Z Vítězstvo Srdca 111/2016 přeložil -dd- (Redakčně upraveno)

Rakouský kardinál: Za islamizaci Evropy si mohou Evropané sami

Rakouský kardinál Christoph Schönborn tvrdí, že nemůžeme vinit muslimy za to, že chtějí proměnit Evropu v islámskou. Evropané jim svým slaboduchým vyznáváním křesťanství a stále větší ateizací k tomu výrazně pomáhají.

„Samozřejmě, že si přeji, aby Štěpánský dóm zůstal živým křesťanským kostelem a místem modliteb a nejen pouhou turistickou atrakcí pro pět milionů turistů ročně. Ale ve Vídni už máme 200 islámských svatostánek. Že si náboženství vzájemně konkurují, je staré jako svět,“ odpověděl vídeňský kardinál na otázku, zda se neobává, že ze slavného vídeňského chrámu může být jednou mešita. Informoval o tom portál *Echo24*.

Podle Schönborna si za islamizaci Evropy mohou Evropané sami, jelikož vůbec nepřispívají k tomu, aby Evropa zů-

stala křesťanská: „Když se v Holandsku odevzdává jeden kostel za druhým, když jsou pro nás supermarkety důležitější než evropské křesťanské kořeny, neměli bychom se podívat, že se křesťanství v Evropě vytrácí. Neměli bychom obviňovat muslimy, že chtějí Evropu islamizovat. Musíme vinit sebe, že neděláme dost pro udržení křesťanství v Evropě,“ řekl rakouský kardinál.

Není potřeba žádný speciální výzkum, aby bylo zřejmé, že Evropané se odklánějí od křesťanství. Do kostelů chodí stále méně lidí a stále více se jich hlásí k ateismu, což je živná půda pro muslimy, kteří vycítili příležitost prosadit na starém kontinentu svoje náboženství.

Z www.lifenews.sk (Zdroj: Hlavné správy, 3. 1. 2017)

Výchova k modlitbě (6)

4. Modlitba sjednocení – stav vlité kontemplace

4.1 Použitá terminologie

Sv. Terezie hovoří o prostém sjednocení, o sjednocení extatickém, o proměňujícím sjednocení. S tím jsou spojeny různé stupně kontemplativní modlitby. Sv. Jan od Kříže v *Živém plameni lásky* vysvětluje podstatu sjednocení prostřednictvím duchovních zásnub a sjednocení samo duchovním manželstvím (3,23–24).

4.2 Srovnávací obraz

Bůh dává déšť a rovnoměrně zavlažuje podle potřeby celou zahradu. Božský zahradník, jenž způsobil, že se podstata člověka i jeho schopnosti soustředily na Boha, uděluje trvalý dar vlité kontemplace. Sv. Terezie různými popisy široce ukazuje, co je vlitá kontemplace. Jak dokládají uvedené termíny, tento vznešený stav kontemplace může mít různé stupně; je v neustálém vývoji. Plnost bude v nebi, poněvadž tento stav patří do nebeské slávy. Zde na zemi lze hovořit o stavu na rozdíl od aktu kontemplace. Ten trvá krátce. V případě stavu kontemplace můžeme hovořit o trvalém ponoření v Bohu či o velmi častých a dlouhotrvajících aktech kontemplace. Sv. Jan od Kříže shrnuje modlitební zkušenosti

z období vlité kontemplace do konkrétní definice. Vlitá kontemplace je milostným věděním, čili vlitým, milostným poznáním Boha (*Temná noc* II,18,5). Bůh uděluje tento dar, komu chce, kdy chce a jak chce, podle povolání a možnosti člověka a podle daru milosti. Člověk se ze své strany může na obdržení tohoto daru pouze připravit. Poněvadž je tento stav charakteristickým stavem nebešťanů, nijak člověka neumenšuje to, pokud jej zde na zemi nemá.

V tomto stavu člověk obcuje s Bohem jako milující s milovaným, tzn. že Bůh, milovaný nade vše, přebývá v milujícím a ten, kdo Boha miluje, v něm trvá – je v milovaném. Toto přebývání může být rozmanité a v různé intenzitě. Může to být Boží působení podobné milostnému vanutí letmo laskajícího větru. Může se projevat jako drobný a teplý déšť, přinášející osvěžení. Může také přicházet, a dokonce přetrvávat jako velký příval lijáku. A může být pocíťováno jako ponoření do vody. Tehdy se ani veliký déšť nedá pocíťovat. Tehdy také člověk prožívá sladkost sjednocení s Pánem. Jako obrovský déšť, příval lijáku může člověka povalit, tak může člověka drtit mocné působení Boha, jenž ho proměňuje a očišťuje. Sv. Jan od Kříže pak hovoří o temné kontemplaci víry nebo o křižující lásce (*Temná noc* II,12,2; 19,4–5; *Duchovní píseň* 9).

4.3 Plnost sjednocení

Dokonalé sjednocení se uskutečňuje sjednocením s celým Kristem, tzn. sjednocením s Kristem, hlavou mystického těla, a sjednocením se všemi údy tohoto těla. Sjednocení s bližními je podmínkou *sine qua non*, bez níž nemůže dojít ke sjednocení. Neexistuje tedy sjednocení s Bohem, a tedy ani kontemplativní modlitba, bez předcházejícího i provázejícího sjednocení s bližními (*Hrad v nitru* VII,14). O nezbytnosti lásky k bližnímu kvůli sjednocení s Bohem (pro spásu) hovoří sám Kristus v popisu posledního soudu (Mt 25) a ve Velekněžské modlitbě, kdy se modlí o jednotu učedníků mezi sebou podle vzoru jeho jednoty s Otcem (Jan 17,20–26).

Souhrn

1) Modlitba je prožitkem Boží lásky k člověku a lásky člověka k Bohu.

2) Je dynamickou skutečností jako každá láska. Postupně uvádí člověka do veškeré hlubiny poznání a zakoušení Božích tajemství.

3) Modlitba je tedy milostným poznáním Boha, a to různým způsobem a na rozmanitých stupních. Sv. Terezie ukázala na popisovaném příkladu čtyři stupně modlitby. Ve skutečnosti je jich mnohem víc podle podob zakoušení lásky. Láska se totiž prožívá pokaždé novým způsobem, uvědoměleji a ve větší plnosti.

4) Modlitba vyžaduje, aby ji provázela práce na sobě, tzn. paralelní askese, očišťování, ztišení, ustavičná obnova sebe sama.

5) Z toho plyne, že ti, kteří tíhnou ke kontemplaci, potřebují kontemplativně žít, čili potřebují způsob života, jenž je v každé etapě i v rozmanitých povoláních příznivý rozvoji modlitby a dovoluje člověku, aby vstoupil do důvěrného a přátelského společenství s milujícím Bohem.

* * *

VII. METODY ROZJÍMAVÉ MODLITBY

Kardinál Lercaro popisuje metody rozjímavé modlitby a píše: rozjímavá modlit-

ba je normálně nutným prostředkem k dokonalému životu, nezbytným pak pro ty, kdo jsou zváni do stavu dokonalosti. Dále vysvětluje, že pro ty, kteří vedou činný život, je normálně nezbytná hodina rozjímavé modlitby. Méně než půl hodiny nestačí k plodnosti rozjímavé modlitby. Z tohoto hlediska je méně náročná sv. Terezie od Ježíše, která slibuje dosažení dokonalosti postavené na 15 minutách rozjímavé modlitby denně.

1. Metody modlitby

Metod modlitby je mnoho. Kardinál Lercaro v knize *Metodi di orazione* (Genova 1957) jich vypočítává a popisuje čtrnáct. V tomto pojednání budou celistvě popsány prvky rozjímavé modlitby, shrnuté ze všech 14 metod.

1.1 Metody, které jsou užitečné v každém období duchovního života

Metody, které jsou užitečné v každém období duchovního života, ačkoli se bezprostředně pojí s modlitbou začátečníků. Vždy je totiž potřeba nějaké metody, třebaže velmi zjednodušené, tehdy, kdy se vyskytnou roztržitosti. Neexistuje však povinnost používat již vypracované metody. V tomto duchu předává sv. Ignác metody modlitby začátečníkům a pokročilým. Při této příležitosti je dobré si uvědomit, že dnes známé metody začaly vznikat od 12. století. Dříve se o modlitebních metodách nehovořilo, ačkoli se lidé modlili hodně a dobře. Nicméně přinejmenším ve 4. století se setkáváme s metodou modlitby ve formě *Ježíšovy modlitby*.

1.2 Stálost metod je relativní

Mohou se vyskytnout obtíže s doslovným přijetím i té nejlepší metody. Někomu může vyhovovat. Leč každý člověk je jiný a poněkud jinak prožívá své modlitební spojení s Bohem. Proto je hodnota metod relativní. Mohou však pomoci k vypracování vlastní modlitební metody. Každý, kdo se modlí, prakticky vypracovává svou vlastní metodu a ustavičně ji jakoby dohotovuje a mění v závislosti na růstu Boží lásky a hlubšího poznání Boha. Je však dobré poznat aspoň několik klasických metod. Rozmanitým způsobem ukáží základní aspekty, jež se v nich vyskytují. Nejznámější metody rozjímavé

...ti, kteří tíhnou ke kontemplaci, potřebují kontemplativně žít, čili potřebují způsob života, jenž je v každé etapě i v rozmanitých povoláních příznivý rozvoji modlitby...

modlitby jsou následující: ignaciánská metoda – nazývaná diskurzivní, supliciánská metoda – přijímaná jako afektivní a karmelitánská metoda, která není ani tak metodou, jako samotnou modlitbou. Na konec těchto úvah budou uvedena schémata rozjímavé modlitby podle těchto tří různých metod.

1.3 Co rozumíme metodou?

Metoda je prostředkem k cíli. Užívá se jí jako pomoci. Neexistuje metoda pro metodu. Pro každou modlitbu je podstatné vstoupit do blízkosti s Bohem, tzn. stanout před Bohem, být s ním. Metoda má právě k tomu dopomoci. Když otec Michalski hovoří o metodě, uvádí následující příklad: Někdo vyšel z bytu v sedmém patře a zabouchl si dveře i klíče. Měl otevřené okno. Přistavili mu žebřík a on vylezl do bytu. Zalíbilo se mu to. Koupil si velký žebřík a chodil domů tudy, ne dveřmi, ale oknem. Tak otec Michalski líčí nonsens křečovitého udržování metody. Sv. Terezie od Ježíše chápe problém podobně, ale ještě jadrněji. Když milý odjíždí na dalekou cestu, nechává snoubence svůj portrét, aby na něho nezapomněla. Ona u tohoto portrétu tráví dlouhé hodiny. Stalo se však, že se milý zanedlouho vrátil. Našel ji u portrétu. Zdraví ji, ona neodpovídá. Osloví ji, ona mlčí, zahleděna v portrét...

Nelze se křečovitě držet ustálené metody. Není zapotřebí procházet bod po bodu až do konce. Pokud už u prvního

bodu, např. při úkonu lítosti toho dne, uvede někoho vědomí viny do kontaktu s milosrdným Bohem, následující body metody už nejsou potřeba. Metoda totiž splnila svůj úkol. Sv. Ignác vede svou metodou k rozhovoru s Bohem. Poznává však, že pokud člověk v tento rozhovor vejde, musí ho uskutečnit, a to v kterékoliv etapě modlitby.

2. Podstatné prvky všech metod

Téměř všichni autoři, kteří se tématem zabývají, počítají k podstatným prvkům rozjímavé modlitby: přípravu, četbu, rozjímání, samu modlitbu a předsevzetí. Jednotlivé části mají v konkrétních metodách rozličný výměr.

2.1 Příprava

Příprava na modlitbu je všemi uznávaná jako neoddělitelná od modlitby. Vypočítává se příprava vzdálená, blízká a nejbližší.

2.1.1 Vzdálená příprava

Zahrnuje celý lidský život. Především stojí na tom – či jinak – je úzce spojena se základním zaměřením člověka, s jeho touhami, se stupněm soustředění na Boha. V modlitbě nesmírně záleží na tom, co Bůh pro člověka znamená. Kde je totiž poklad člověka, tam je i jeho srdce, jak říká sám Kristus (srov. Mt 6,21). Ke vzdálené přípravě patří také práce na sobě – veškerá životní askeze. Sv. Terezie od Ježíše předkládá jako přípravu k modlitbě

praktikování tří ctností: umrtvování, pokory a vzájemné lásky (*Cesta k dokonalosti*).

2.1.2 Blízká příprava

V náboženském životě je velmi důležité základní zaměření. K modlitbě je však více třeba konkrétního úsilí, čili se jedná o určité činnosti z hlediska rozjímavé modlitby, která se má konat v konkrétním rozměru každého dne.

Především je nezbytné připravit se večer na modlitbu následujícího dne. V čem spočívá tato příprava? Jde o výběr obsahu a na něm konkretizovat Boží přítomnost. Předpokládejme, že někdo pro rozjímání používá evangelium mše daného dne. Pak bude příprava spočívat v pozorné četbě tohoto evangelia s vědomím, že Ježíš Kristus přišel, hlásá mi své evangelium a něco ode mne následujícího dne očekává. Tak člověk vstoupí do Ježíšovy přítomnosti a do toho, co po něm Ježíš chce. To poslední bude věta, slovo, jež člověkem pohnulo, přimělo jej zastavit se. Pokud šel spát s touto myšlenkou a s přítomným Kristem, existuje naděje, že s ním i vstane a ve vědomí bude mít vůdčí myšlenku pro modlitbu a pro celý den. Sv. Ignác z Loyoly radí, abychom si i v noci, pokud se probudíme, připomínali připravené myšlenky. Je to možné? Ano. Ovšem člověku, který se až do chvíle, kdy ulehl, díval v televizi na věci, jež ho zajímaly, se o nich zdá a ještě druhý den se mu útržky dojmů motají hlavou.

Také je potřeba těsně před modlitbou aspoň pár minut se na ni připravit bezprostředně, ztišit se. Jedná se o jemný přechod z práce k modlitbě, abychom své povinnosti, angažovanost v nich, nevtahovali s sebou do modlitby⁽¹⁾. Jde rovněž o přerušení rozhovorů, nezaposlouchávat se přede dveřmi do kaple do zajímavých „vyprávění“, neboť pak se s nimi vkročí do kaple a uplyne mnoho času, než se podaří navázat rozhovor s Bohem. Jde také o počáteční ponor do Boží přítomnosti, spojený s obsahem modlitby. Tento prvek bezprostřední přípravy se vztahuje na každou modlitbu, nejen na rozjímání. Právě proto dávají v kláštrech obyčejně znamení pět minut před každou modlitbou.

2.1.3 Nejbližší příprava

Sv. Terezie od Ježíše uvádí určitá doporučení ohledně samotné přípravy k mod-

Co znamená přebývat
před Bohem?
Sv. Jan od Kříže to nazývá
trváním – kontemplací a rozumí
tomu tak, že člověk
stojí před Bohem...

litbě. Modlitba musí začít znamením kříže. Když vcházíme do kaple nebo do kostela, žehnáme se obvykle svěcenou vodou. Potom sv. Terezie uvádí úkon lítosti. Sluší se totiž očistit srdce od veškeré poskvrny před rozhovorem s nečistším Bohem. Třetím prvkem této přípravy je stanout v Boží přítomnosti, jak to navozuje obsah modlitby.

2.2 Četba

Předpokládáme-li náležitou přípravu, pak osoba začínající vnitřní modlitbu má četbu už za sebou. Kdyby nebyla z nějakých důvodů připravena plně, musí na začátku rozjímání vstoupit četbou do konkrétního obsahu, jako do základu své modlitby. Pokud má člověk úryvek už přečtený, připomíná si v tuto chvíli jeho obsah.

Co čist jako bezprostřední přípravu k modlitbě? Musí to být kniha, jež člověka vtáhne a nutí ho k reflexi, čili musí odpovídat tomu, kdo se začíná modlit. Takovou knihou může být Písmo svaté, zejména evangelia. Pro někoho jsou užitečné úvahy o evangeliu, protože sám neumí zpočátku vždy nalézt hloubku obsahu. Jako knihy na rozjímání mohou být užitečná díla církevních Otců, svatých a celá bohatá církevní tradice. V každém případě je nutné mít před očima cíl této četby. Tímto cílem je podnítit vůli a city. Tato četba má totiž sloužit rozhovoru s Bohem. Zde je třeba jednoznačně zdů-

raznit, že četba na počátku modlitby není obvyklou duchovní četbou. Modlitba nespočívá ve čtení. To je pouze bezprostřední příprava na ni. Proto zahajovací čtení na počátku modlitby nemá trvat víc než dvě nebo tři minuty. V knihách o rozjímání lze nalézt právě takové časové vymezení. Při roztržitosti je možné se k četbě vrátit podle vzniklé potřeby. Pak se člověk vrací k úvodní četbě, aby si připomněl vytrácející se obsah. Člověk, jenž se modlí, často ani nevezme do ruky evangelium nebo jinou knihu, která vedle něj leží, ale připomíná mu přečtený obsah či vůdčí myšlenku rozjímání. Je-li třeba si četbou pomoci, pak ne ze zvědavosti. Prakticky: Pokud dokonce půl věty dovoluje obrátit se na přítomného Boha, je zbytečné číst dále. Protahující se četba totiž vytváří roztržitost a čist stále může znamenat útek od samotné modlitby a nároků, jež Bůh klade.

Při této roli četby pro modlitbu je třeba velmi zdůraznit, že kniha může chránit čtenáře vprostřed roztržitosti a vyprahlosti. Vyloučit při modlitbě používání knihy může hraničit s pýchou a v praxi to může způsobit při modlitbě nepatřičnou prázdnotu.

2.3 Rozjímání

Rozjímáním rozumíme – bez ohledu na to, jak tuto činnost nazveme – práci rozumu ve službách vůle a citů. Je samozřejmé, že je to rozjímání jasně zaměřené na Boha, před jehož tváří člověk při modlitbě stojí, týká se konkrétního připraveného obsahu či tématu přímo předloženého Bohu. Účelem rozjímání je přiblížit pravdu, důkladně ji promyslet, promodlit přečtený obsah, vztáhnout jej na sebe, rozntit vůli. Veškeré rozjímání slouží vůli – srdci. Vůle si nakonec vybírá. Když se tedy rozjímáním Božích věcí rozpaluje vůle k lásce k Bohu, je třeba rozjímání přerušit, když naopak vůle chladne, je třeba rozjímáním dovedně podněcovat usebranost a rozhovor s Bohem. Z modlitby je třeba vyloučit příliš se protahující spekulace a uvolnit city vůle. Slovo „city“ nebo „pocity“ nevystihuje plně to, oč jde. Slovo „cit“ je totiž zatěžkáno významem požitku nebo odporu; spíš tím prvním. Proto když se myslí na city v modlitbě, má se na mysli radost, uspokojení, sladké přebývání s Bohem atd. Latinské

slovo označující city zní *afectus* a znamená angažovanost, silné přilnutí vůle, náklonnost vůle. Obvykle to doprovází určitě pocity.

Úvodní rozjímání při modlitbě nemá být delší než dvě, tři minuty. Rozumové rozjímání nepatří k podstatě modlitby. Modlitba není ani tak myšlení, jako spíš milování. (*Hrad IV,1,7*) Veškeré zdlouhavé rozjímání vede bezděčně k roztržitostem; asociativní cestou se snadno přejde k jinému významu slov, pocitů.

2.4 Vlastní modlitba

Při správném průběhu půlhodinové modlitby uplynulo po čtení a rozjímání zvoleného tématu teprve 5 nebo 6 minut. Zbytek času (25 minut) musí být naplněn prostým přebýváním před živým a osobním Bohem. Co znamená přebývat před Bohem? Sv. Jan od Kříže to nazývá trvání – kontempace a rozumí tomu tak, že člověk stojí před Bohem, je zahleděn do Boha, zhlíží se v Ježíši Kristu, nebo také rozjímá o jeho životě, je do něho zamilován; může to být i zanícené hledání Boha milovaného nade vše. Pro sv. Terezii od Ježíše je modlitba milostným rozhovorem s Bohem. Při modlitbě člověk vstupuje do styku s tím, jenž člověka miluje,

a na základě přečtených a již promeditovaných myšlenek o nich hovoří s Bohem a prohlubuje své poznání a vědomí jeho lásky. Sv. Ignác z Loyoly nazývá tuto část modlitby rozhovorem s Bohem (na tématu rozjímaná dříve), anebo kontemplací Boha prostřednictvím aktů teologálních ctností: víry, naděje a lásky. Sv. František Sáleský píše o probouzení úkonů teologálních ctností při modlitbě a o probouzení aktů díkůčinění, oběti, přímlyvy a prosby.

Je třeba ještě dodat, že tyto úkony mohou být probouzeny z hloubi bytosti „na studeno“, bez citů. Mohou být např. bolestným hledáním víry: „Pane, dej nám více víry!“ (Lk 17,5)

2.5 Předsevzetí

Přirozeným výsledkem dobře konané modlitby je předsevzetí nebo v sobě nalezená rozhodná touha po tom, aby člověk plněji, dokonaleji a s větší horlivostí sloužil Bohu a bližním. Pokud nás modlitba k tomu nenutí, něco jí chybí. Proto možná tolik autorů, kteří o modlitbě píší nebo předkládají úvahy o modlitbě, doporučuje dělat na konci modlitby konkrétní předsevzetí podle tématu rozjímání. Určitě je lze dělat, často je to i třeba. Nutno však zdůraznit, aby byla v životě skutečně

naplněna. Předpokládáme-li každodenní rozjímání, začínají tato předsevzetí narůstat téměř do nekonečna. Kolik je z nich skutečně naplněno? Snad by bylo praktičtější ke konci rozjímané modlitby aktualizovat rekolekční předsevzetí, jež musí být základem práce na sobě a předmětem denního zvláštního zpytování svědomí.

3. Podstata metod rozjímané modlitby

Téměř každá metoda má mnoho bodů a podbodů. Pro někoho jsou zátěží. Proto po popisu prvků metod rozjímaní bude dobré zdůraznit, co je v nich nejdůležitější. Nejen modlitba rozjímaná, ale nepochybně každá modlitba potřebuje solidní přípravu, vstoupit během modlitby do Boží přítomnosti a rozmlouvat s přítomným Bohem. Všechny ostatní prvky jsou relativní.

(Pokračování)

Z Jerzy Gogola (ed.): *Řeholní formace. Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2002*
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

- (1) Platí pro řeholníky. Světský člověk přirozeně předkládá v modlitbě Bohu své denní starosti o obživu, výchovu dětí apod. [pozn. red.]

Křesťanská naděje – naděje neklame – dokončení katecheze Svatého otce Františka ze str. 2

zdát, že to nemá co do činění s právě popsaným pokojem. Je to však jeho nejvíce autentický a pravý předpoklad. Pokoj, který nám nabízí a zaručuje Pán, totiž nemá být vnímán jako absence starostí, zklamání, nedostatků a utrpení. Kdyby tomu tak bylo, pak v případě, že bychom dosáhli pokoje, brzy by se taková chvíle skončila a nevyhnutelně bychom se ocitli v neútěše. Pokoj, který pramení z víry, je však darem. Je to milost prožitku, že nás Bůh má rád, je nám stále po boku a nenechává nás v našem životě samotné ani na okamžik. Proto, jak praví apoštol, soužení plodí vytrvalost, neboť víme, že v nejtěžších a nejvíce zdrcujících chvílích je milosrdenství a dobrota Pánova větší než cokoli, a nic nás nemůže vytrhnout z jeho rukou a ze společenství s Ním.

Proto je tedy křesťanská naděje pevná, proto **neklame**. Nikdy neklame. Naděje neklame. Není založena na tom,

co můžeme udělat nebo být, ba ani na tom, v co můžeme věřit. Její základ, tedy základ křesťanské naděje je nejvěrnější a nejjistější, jaký může být, totiž láska, kterou Bůh sám chová ke každému z nás. Je snadné říci: Bůh nás miluje. Všichni to říkáme. Ale zamyslete se trochu. Každý z nás je schopen říci, že si je jistý tím, že ho Bůh má rád? Není to tak snadné říci. Ale je to pravda. Je to dobré cvičení říkat si: Bůh mne miluje. To je kořen naší jistoty, kořen naděje. A Pán do našich srdcí vlil hojnost Ducha, který je Boží láska, jakožto tvůrce a záruku právě proto, aby v nás mohl živit víru a uchovávat při životě tuto naději. Jistota je, že Bůh mne miluje. „I v této ohavné chvíli?“ – Bůh mne miluje. – „I mne, který jsem se dopustil této ohavnosti či špatnosti?“ – Bůh mne miluje. Tuto jistotu nám nevezme nikdo. A je třeba si to opakovat jako modlitbu: Bůh mne miluje.

je. Jsem si jist, že Bůh mne miluje. Jsem si jista, že Bůh mne miluje.

Nyní chápeme, proč nás apoštol Pavel vybízí, abychom se tím vším chlubili. Chlubím se Boží láskou, protože mne Bůh miluje. Naděje, která nám byla darována, nás neodděluje od druhých, ani nás nevede k tomu, abychom druhé hanobili nebo odsouvali stranou. Jde totiž o mimořádný dar, jehož „přívodem“ pro všechny jsme povoláni být v pokore a jednoduchosti. Proto bude naší největší chloubou, že je naším Otcem Bůh, který nečiní rozdíly, nikoho nevyklučuje, nýbrž otevírá svůj dům všem lidem, počínaje těmi posledními a vzdálenými, abychom se jako jeho děti učili vzájemně se těšit a podporovat. A nezapomeňte: Naděje neklame.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán

Suma o darech svatého Josefa (61)

TŘETÍ ČÁST

Kapitola X: Dar svátostí církve

Je otázkou, zda byl svatý Josef pokřtěn.⁽¹⁾ A zdá se, že nebyl. Moudrému je vlastní, že nic nedělá nadarmo, ba i Aristoteles říká o Bohu: „Bůh a příroda nedělají nic nadarmo.“⁽²⁾ Avšak pokud by Josef pokřtěn byl, učinil by tak buď ze své vůle, nebo z Boží inspirace. Zdá se, že nelze tvrdit ani jedno, ani druhé, neboť by přijímal nadarmo, jak se dá dokázat. Křest je totiž lékem ustanoveným proti dědičnému hříchu, od něhož byl Josef očištěn obřízkou a, jak zbožně věříme, posvěcením v mateřském lůně. Nebyl tedy pokřtěn.

Mimo to, nikde o tom nečteme. Je proto snadnější to odmítnout než potvrdit.

Mimo to, Pán udělil vodám obnovující sílu až poté, co byl Janem pokřtěn v Jordánu. Avšak tehdy, jak se věří, byl Josef již mrtvý. Proto se nejeví jako rozumné tvrdit, že byl pokřtěn.

A je to potvrzeno tím, že v době svatého Josefa nebyl křest přikázán, protože tak tomu bylo pouze po zmrtvýchvstání, kdy Kristus řekl: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu! Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen.“⁽³⁾

Proti tomu se dokazuje, že Josef měl vynikajícím způsobem podíl na milosti a zvycích Krista. Avšak Kristus chtěl, aby jeho byli pokřtěni. Proto se zdá jako pravděpodobné, že Josef pokřtěn byl.

Odpovídám tím, že nejprve předložím některé předpoklady a pak z nich vyvodím určité závěry.

První předpoklad je tento: Tvrzení, že svatý Josef byl pokřtěn, je pouze domněnkou. Nemáme zde totiž nic určitého, ať implicitního, či výslovného, v Písmu svatém, od svatého římského stolce nebo od nějakého katolického učitele vynikajícího rozumem a svatostí.

Druhý předpoklad je tento: Při řešení takovýchto domněnek je třeba mít na paměti, co praví Aristoteles v druhé knize svého díla *O nebi* (kap. 13): „O věcech skrytých a obtížných,“ praví, „se vypovídá dostatečně, pokud se vypovídá něco rozumného.“ A totéž říká Plato, když hovoří o nemateriálních substancích.

Třetím předpokladem je rozlišení tří dob. Neboť byla jistá doba, kdy byla přikázána pouze obřízka, tj. před Kristovým kázáním. Pak byla další doba, kdy byl křest jen pod radou, tj. před vyhlášením evangelia, a nakonec další doba, kdy byl jediné křest přikázán a obřízka se stala smrtonosnou, totiž po zveřejnění evangelia. Nebyl však žádný čas, kdy by se nějaký křest nedovoloval a nebyl alespoň pod radou, například v období Zákona a vzhledem k Janovu křtu.

Čtvrtým předpokladem je to, že je třeba mít na paměti, že jsou dva názory o smrti svatého Josefa: Někteří se drží toho, že zemřel před kázáním Jana Křtitele, a jiní to ponechávají jako věc nejistou.

Poslední předpoklad je tento: Příčinou křestních charakterů je Kristus. On je to totiž, kdo křtí a kdo udílí rozhřešení a posvěcuje. Proto forma křtu, přirozená voda a obřad křtu nemají žádnou nutnost vzhledem ke Kristu. Neboť on křtí účinně bez vody, když bez doteku vody vlévá milost a zcela odpouští hříchy, jak je to patrné u katechumenů. Nemáme totiž věřit, že Boží moc je zcela svázána se svátostí.⁽⁴⁾

Z toho, co byla předesláno, vyplývá první závěr: Pokud Josef žil mezi smrtelníky v době Janova křtu, je třeba věřit, že byl pravděpodobně tímto křtem pokřtěn. Dokazuje se to jednak tím, že mnozí dobří vznešení Židé byli ze zbožnosti tímto

křtem pokřtěni a Josef byl vpravdě nejdokonalejší mezi všemi vznešenými Židy; dále tím, že znal s větší jistotou svatost Jana, jehož byl příbuzným; a nakonec tím, že svatý Josef napodoboval Krista, neboť bylo velmi rozumné, aby jeho činy sledoval a mužně napodoboval.

Druhý závěr: Jestliže Josef žil, když byl pokřtěn Kristus, je třeba se zcela držet toho, že byl pokřtěn Kristovým křtem. Dokazuje se to jednak důvody, jež byly řečeny výše; dále tím, co říká Pán v třetí kapitole Janova evangelia (v. 5): „Jestliže se nenarodí někdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království“; dále tím, aby dal dalším příklad, a nakonec tím, že pokud zachovával, nakolik mohl, ustanovení Zákona, zachovával také ustanovení evangelia, neboť snaha o zachování obojího vychází z jednoho kořene, jímž je láska.

Navíc v třetí kapitole Matoušova evangelia (v. 15) praví Pán: „Neboť tak se sluší, abychom naplnili všechnu spravedlnost“, k čemuž Glosa dodává: „To jest dokonalou pokoru.“ Ale Josef byl nejpokornější. Proto ve svůj čas chtěl být pokřtěn křtem toho, který byl pokládán za jeho syna.

Třetí závěr: Ať jsou názory o smrti svatého Josefa jakékoliv, můžeme rozumně mít za to, že Josef byl pokřtěn Kristem. To se dokazuje následně: Je rozumné myslet si, že v rámci dlouhých rodinných rozhovorů, jaké vedl Kristus s Josefem v průběhu mnoha let, se řeč čas od času stočila k tématu obrácení pohanů, božského způsobu jejich obmytí od dědičného hříchu a tím ke křtu. Je pak rozumné přesvědčení, že svatý Josef vnímal, že je zde přítomno vše, co náleží k přijetí křtu, totiž jeho víra, Kristus, jediný původce křtu, a voda, a že s pokorou a důvěrou žádal od Krista křest. A není zde žádný důvod a ani nemůže přijít na mysl podezření nějakého důvodu, proč by Kristus nepokřtil Josefa, jenž ho o to s největší pokorou žádal.

Další důkaz vychází z pátrání po tom, zda byli pokřtěni apoštolové. Pokud nebyli, vyvstávají z toho nemalé nesnáze, jak je to hned patrné tomu, kdo o tom uvažuje. Pokud byli pokřtěni, o jakou autoritu se toto tvrzení opírá? Ta zde není žádná.⁽⁵⁾ Argumentuje se zde tudíž dlouhou důvěrností mezi Kristem a apoštoly. Avšak tato

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

že kde není žádný zákon, tam se hřích nepřičítá. Přesto smrt uplatňovala svou moc od Adama do Mojžíše i nad lidmi, kteří se neprohřešili nějakým podobným přestoupením jako Adam. Tento Adam je protějškem toho, který měl přijít. Ale s Božím darem není tomu tak, jak to bylo s proviněním. Kvůli provinění jednoho ovšem celé množství propadlo smrti. Ale ještě tím hojněji se celému množství lidí dostalo Boží přízně a milostivého daru prostřednictvím jednoho člověka, Ježíše Krista. A není tomu s darem tak, jako s hříšným skutkem onoho jednoho člověka. Neboť rozsudek nad proviněním toho jednoho přinesl odsouzení, kdežto Boží dar vede z mnoha provinění k ospravedlnění. Jestliže kvůli provinění jednoho člověka začala skrze to-

ho jednoho člověka vládnout smrt, tím spíše v síle nového života budou kralovat skrze jednoho, totiž Ježíše Krista, ti, kdo v hojnosti dostávají milost a dar ospravedlnění.

Nuže tedy: jako provinění jednoho člověka přineslo odsouzení celému lidstvu, tak zase spravedlivý čin jednoho člověka přinesl celému lidstvu ospravedlnění, které dává život. Jako se totiž celé množství stalo neposlušností jednoho člověka hříšníky, tak zase poslušností jednoho se celé množství stane spravedlivými.

Evangelium - Mt 4,1-11

Ježíš byl vyveden od Ducha na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nakonec vyhladověl. Tu přistoupil pokušitel a řekl mu:

„Jsi-li syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby.“

On však odpověděl: „Je psáno: ‚Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst.‘“ Potom ho ďábel vzal s sebou do Svatého města, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li syn Boží, vrhni se dolů. Je přece psáno: ‚Svým andělům dá o tobě příkaz, takže tě ponosou na rukou, abys nenarazil nohou na kámen.‘“

Ježíš mu odpověděl: „Také je psáno: ‚Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.‘“

Zase ho vzal ďábel s sebou na velmi vysokou horu, ukázal mu všechna království světa i jejich slávu a řekl mu: „To všechno ti dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět.“ Tu mu Ježíš řekl: „Odejdi, satane! Neboť je psáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit.‘“ Potom ho ďábel nechal – i přistoupili andělé a sloužili mu.

důvěrnost byla delší mezi Kristem a Josefem a jejich láska byla sladší již od Kristova něžného dětství. Pro toho, kdo touží poznat tuto pravdu, je nutné, aby vstoupil do hloubi svého srdce a pozorněji rozjímal o síle důvěrnosti božské osoby existující v lidské přirozenosti se svatým Josefem v době jejího dětství, chlapectví a pozdějšího věku.⁽⁶⁾ Pak nebude vůbec pochybovat o tom, že se Josefovi dostalo darů, jež byly neznámé ostatním smrtelníkům. Vždyť Kristova síla, styk s ním a jeho nebeská slova způsobily, že se svatému Josefovi dostalo účinnosti, síly, darů, ctností, útěchy a zásluh všech svátostí církve. To, že se dotýkal Krista, bylo pro něho každodenním svatým přijímáním a pomazáním křížem.⁽⁷⁾ Jeho jméno Kristova otce bylo jako kněžský charakter. Jeho kontakt s Kristovým posvátným rukama byl jako poslední pomazání. Místo lítosti přijal z Kristova chování nevinnost svého chování, místo vyznání hříchů vzdával díky a místo zadostiučinění konal to, co šlo nad pouhou spravedlnost.⁽⁸⁾

Nyní odpovíme na námítky: Na první námítku odpovídáme, že Josef přijal ve křtu vtištění charakteru, širší vykonávání ctností a vzrůst zásluh. Proto jeho přijetí nebylo nadarmo.

Na druhou námítku odpovídáme, že negativní důkaz autority⁽⁹⁾ je neúčinný, zvláště když čteme o Kristu v poslední kapitole Janova evangelia (21,25): „Je

však ještě mnoho jiných věcí, které Ježíš vykonal. Kdyby měla být vypsána každá zvláště, myslím, že by celý svět neobsáhl knihy o tom napsané.“

K třetí námítce je třeba říci, že třebaže Kristus slavnostně, veřejně a mocně udělil vodám obnovující sílu svým křtem, nic nebrání tomu, aby ji udělil zvláště kvůli tomu, který ho živil a jehož co nejslaději nazýval otcem.

K čtvrté námítce je třeba říci, že Josef sice nepřijal křest kvůli přikázání, ale chtěl ho přijmout kvůli radě, plodům a útěše.

Prosím tě, dobrý čtenáři, aby ses nikdy v těchto věcech ani v nejmenším nevzdálil od víry čili názoru Petra, protože katolická pravda vyzařuje jen z okruhu jeho světla.⁽¹⁰⁾ Prozatím jsme kvůli uctívání svatého Josefa řekli s rozumností tyto věci o svátostech církve.

(Pokračování)

*Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP*

Poznámky:

⁽¹⁾ I. Isolani v této kapitole své Sumy sleduje víceméně strukturu článku Teologické sumy sv. Tomáše Akvinského, tj. nejprve klade otázku (v tomto případě, zda byl sv. Josef

pokřtěn), pak předkládá zdánlivé argumenty ve prospěch opačné odpovědi (že sv. Josef pokřtěn nebyl) a protiargument, potom řeší otázku (ukazuje, že sv. Josef pokřtěn byl) a nakonec na základě tohoto řešení odpovídá na úvodní argumenty. V rámci řešení otázky nejprve vypočítává některé předpoklady a pak z nich vyvozuje určité závěry. [pozn. překl.]

⁽²⁾ *O duši* III, kap. 9.

⁽³⁾ Mk 16,15-16.

⁽⁴⁾ To, že Boží moc není svázána se svátostí, učí sv. Tomáš Akvinský: srov. *Teologická summa* III, ot. 72, čl. 6, ad 1. [pozn. překl.]

⁽⁵⁾ Tj. v tom smyslu, že tu není žádný autoritativní text – na prvním místě text Pisma svatého –, který by hovořil o křtu apoštolů. [pozn. překl.]

⁽⁶⁾ I. Isolani se zde dotýká velikého tajemství vtělení, kdy Syn, druhá božská osoba, od věčnosti existující ve své vlastní božské přirozenosti, přijal v plnosti času za vlastní naši lidskou přirozenost. Od té doby jediná božská osoba Syna má dvě přirozenosti: vlastní božskou přirozenost a přijatou lidskou přirozenost. Ve své lidské přirozenosti byl Syn nejprve dítětem, pak chlapcem a poté dospělým mužem a jako takový měl důvěrný vztah se svatým Josefem, svým zákonitým otcem. [pozn. překl.]

⁽⁷⁾ Tj. pomazání křížem, jež je vlastní svátostí biřmování. [pozn. překl.]

⁽⁸⁾ Zde I. Isolani vysvětluje, jakým způsobem přijímal svatý Josef to, co je vlastní svátostí pokání. [pozn. překl.]

⁽⁹⁾ Tedy to, že se o Josefově křtu nepíše v nějakém autoritativním textu, především v Písmu svatém. [pozn. překl.]

⁽¹⁰⁾ Autor tedy prosí svého čtenáře, aby se nevzdálil od pravdy víry, které učí papež, nástupce sv. Petra. [pozn. překl.]

Pondělí 6. 3. 2017

6:05 Klapka s ... (82. díl): MUDr. Bohumírem Novákem
7:10 V pohorách po horách (19. díl): Křák – Lučanská Malá Fatra
7:20 Noemova pošta: Únor **8:55** U VÁS (13. díl): Obrázky ze Strážnice
10:00 BET LECHEM – vnitřní domov (46. díl): Jaromír Kubů
10:15 Angola: Nepřestanu chodit ulicemi
11:10 Já, Vlado Bočev
11:25 Víra do kapsy
11:40 Sedmihlásky (76. díl): Vyskočilo slunéčko
11:45 Maminčiny pohádky (18. díl): Skřítek Domácníček
12:00 Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Petr Čaadajev (8. díl): Blázna obhajoba
13:25 Putování modrou planetou: Ekvádor, země pod Andami
14:05 Ars Vaticana (11. díl)
14:20 Noční univerzita: P. Josef Čunek – P. Teilhard de Chardin a jezuité
15:50 Petr Bende a cimbálová muzika Grajcar na Mohelnickém dostavníku 2015 (8. díl)
16:20 V souvislostech (175. díl)
16:45 Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skočích u Žlutic
17:05 Mezi pražci (56. díl): Březen 2017
17:55 Velehradská zastavení: Díl 2. – Cyrilometodějská tradice v Olomouci
18:10 Víra do kapsy
18:25 Sedmihlásky (76. díl): Vyskočilo slunéčko
18:30 Maminčiny pohádky (19. díl): Tři čaromocné svíce I.
18:45 Česká věda [P] **19:00** Vatican magazine (899. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:35** Kouzlo štípských varhan
20:00 Řím, hlavní město víry (5. díl): Současnost – Duch Svátý a Boží milosrdenství
20:30 Ale on není bílý [P] **21:05** ARTBITR – Kulturní magazín (34. díl): S MUDr. Marií Svatošovou [P] **21:15** Terra Santa news: 1. 3. 2017
21:40 Veźmi a čti: Únor 2017
22:00 Noční univerzita: Jeff Scaldwell – Poznávejme Hospodina...
23:00 Vatican magazine (899. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu
23:35 Kulatý stůl: Maximální křesťanství. Životní příběh Adolfa Kajpra, Antonína Mandla a Josefa Zvěřiny
1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 7. 3. 2017

6:05 Koncert Českého filharmonického sboru Brno z Besedního domu v Brně
7:35 Irák – země světů a mučedníků
8:00 V souvislostech (175. díl)
8:20 Hlubinami vesmíru s prof. Petrem Kulhánkem: Gravitace, 2. díl
9:05 Česká věda
9:25 Hudební okénko (1. díl)
10:00 Vatican magazine (899. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu
10:30 Noční univerzita: Jeff Scaldwell – Poznávejme Hospodina...
11:25 Poselství svatých: Ignác z Loyoly
11:40 Sedmihlásky (76. díl): Vyskočilo slunéčko
11:45 Maminčiny pohádky (19. díl): Tři čaromocné svíce I.
12:00 Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** BET LECHEM – vnitřní domov (46. díl): Jaromír Kubů
12:30 Se salesiány na jihu Madagaskaru: ANKILILLOAKA
12:55 Missio magazin: Únor 2017
14:00 V pohorách po horách (19. díl): Křák – Lučanská Malá Fatra
14:10 Ars Vaticana (11. díl)
14:25 Kulatý stůl: Maximální křesťanství. Životní příběh Adolfa Kajpra, Antonína Mandla a Josefa Zvěřiny
16:00 Pod lampou
18:05 Cirkus Noeland (5. díl): Roberto, Kekulín a plamínek
18:35 Maminčiny pohádky (20. díl): Tři čaromocné svíce II.
18:45 Sedmihlásky (76. díl): Vyskočilo slunéčko
18:50 Animované biblické příběhy: Chléb z nebe
19:20 Já, Vlado Bočev
19:30 Zpravodajské Noeviny (845. díl): 7. 3. 2017 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Řeckokatolický magazín (99. díl) [P] **21:20** Můj Bůh a Walter: Člověk
21:35 Zpravodajské Noeviny (845. díl): 7. 3. 2017
22:00 Post Scriptum
22:10 Jak potkávat svět (48. díl): S Ladkou Košíkovou
23:35 Terra Santa news: 1. 3. 2017
0:00 Večer chval (56. díl): Z kaple P. Marie Hvězdy evangelizace
1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 8. 3. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (845. díl): 7. 3. 2017
6:25 Ale on není bílý
7:00 Den v klášteře: Ranní chvály s dominikány v Praze [L] **7:40** Noční univerzita: P. Josef Čunek – P. Teilhard de Chardin a jezuité
9:05 Ars Vaticana (11. díl)
9:15 Léta letí k andělům (58. díl): Jana Dominika Bohušová – dominikánka
9:40 Jak potkávat svět (48. díl): S Ladkou Košíkovou
11:05 Vatican magazine (899. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu
11:40 Sedmihlásky (76. díl): Vyskočilo slunéčko
11:45 Maminčiny pohádky (20. díl): Tři čaromocné svíce II.

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

12:00 Polední modlitba [L] **12:05** ARTBITR – Kulturní magazín (34. díl): S MUDr. Marií Svatošovou
12:20 Den v klášteře: Polední modlitba s dominikány v Praze [L] **12:40** Řím, hlavní město víry (5. díl): Současnost – Duch Svátý a Boží milosrdenství
13:10 Poselství svatých: Ignác z Loyoly
13:25 Víra do kapsy
13:40 Kulatý stůl (183. díl): Ženy v evropské kultuře
15:15 Jak si mě našel Antonín z Padovy
16:00 Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skočích u Žlutic
16:20 Česká věda
16:35 Zpravodajské Noeviny (845. díl): 7. 3. 2017
17:00 BET LECHEM – vnitřní domov (33. díl): Radim Ucháč – prezident Hnutí pro život ČR
17:15 Můj Bůh a Walter: Ateismus
17:40 Den v klášteře: Nešpory s dominikány v Praze [L] **18:30** Mše svatá z kostela sv. Jiljí: v Praze [L] **19:30** Den v klášteře: Dominikánský knižní salón [L] **20:45** Po volání: S dominikány v Praze [L] **21:55** Terra Santa news: 8. 3. 2017 [P] **22:15** Noční univerzita: P. Bogdan Stępień – Z mých soudů ti vzejde světlo [P] **23:20** Příběhy odvahy a víry: Petr Čaadajev (8. díl): Blázna obhajoba
23:55 Cestujeme regionem Záhorie
0:55 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 9. 3. 2017

6:05 Klapka s ... (83. díl): ZŠ Erbenova (Junior)
7:10 Terra Santa news: 8. 3. 2017
7:30 Putování modrou planetou: Ekvádor, země pod Andami
8:10 Mosambik – Cipriano
8:45 Missio magazin: Únor 2017
9:50 Já, Vlado Bočev
10:05 Kulatý stůl: Maximální křesťanství. Životní příběh Adolfa Kajpra, Antonína Mandla a Josefa Zvěřiny
11:40 Sedmihlásky (76. díl): Vyskočilo slunéčko
11:45 Hermie soutěží
12:00 Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti
13:20 Hudební okénko (1. díl)
13:50 Dům ze skla? (13. díl): doc. PhDr. Michal Stehlik, Ph.D.
14:55 Mičeni Martina Scorseseho
15:25 Cirkus Noeland (5. díl): Roberto, Kekulín a plamínek
16:00 Zpravodajské Noeviny (845. díl): 7. 3. 2017
16:20 V pohorách po horách (19. díl): Křák – Lučanská Malá Fatra
16:30 Řeckokatolický magazín (99. díl)
16:45 Vatican magazine (899. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu
17:15 Hlubinami vesmíru s prof. Petrem Kulhánkem: Gravitace, 2. díl
18:00 Animované biblické příběhy: Chléb z nebe
18:30 Spadli z jahody – Brouci Julia a Chmuřo: Semafor [P] **18:40** Sedmihlásky (76. díl): Vyskočilo slunéčko
18:45 Ars Vaticana (12. díl)
19:00 Večeře u Slováků [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (846. díl): 9. 3. 2017 [P] **20:00** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (130. díl): Písničky z malířovy palety [L] **21:40** Putování po evropských klášteřích: Ad Lenglet, benediktnin z kláštera ve Vaals, Belgie [P] **22:15** Pod lampou [P] **0:20** Zpravodajské Noeviny (846. díl): 9. 3. 2017
0:40 Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skočích u Žlutic
1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 10. 3. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (846. díl): 9. 3. 2017
6:25 Hrdinové víry (12. díl): Ženská řehole a jejich osud v době totality
7:35 Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skočích u Žlutic
8:00 Příběhy odvahy a víry: Petr Čaadajev (8. díl): Blázna obhajoba
8:30 Česká věda
8:45 Ich bin: Já jsem
9:45 ARTBITR – Kulturní magazín (34. díl): S MUDr. Marií Svatošovou
10:00 Řím, hlavní město víry (5. díl): Současnost – Duch Svátý a Boží milosrdenství
10:35 Noční univerzita: P. Bogdan Stępień – Z mých soudů ti vzejde světlo
11:40 Sedmihlásky (76. díl): Vyskočilo slunéčko
11:45 Spadli z jahody – Brouci Julia a Chmuřo: Semafor
12:00 Polední

modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ars Vaticana (12. díl)
13:00 Petr Bende a cimbálová muzika Grajcar na Mohelnickém dostavníku 2015 (8. díl)
13:35 BET LECHEM – vnitřní domov (33. díl): Radim Ucháč – prezident Hnutí pro život ČR
13:50 Veźmi a čti: Únor 2017
14:05 Návrat lišky Bystroušky na Hukvaldy
14:15 Putování modrou planetou: Ekvádor, země pod Andami
15:00 Křížová cesta rodin
15:25 Ale on není bílý
16:00 Zpravodajské Noeviny (846. díl): 9. 3. 2017
16:20 P. Antonín Šuránek
16:30 Tři pronikavé světla
16:45 II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu
17:00 Buon giorno s Františkem
18:05 Setkání [P] **18:30** Spadli z jahody – Brouci Julia a Chmuřo: Jak se ztratili [P] **18:40** Sedmihlásky (76. díl): Vyskočilo slunéčko
18:45 Můj Bůh a Walter: Ateismus
19:05 Putování po evropských klášteřích: Ad Lenglet, benediktnin z kláštera ve Vaals, Belgie
19:35 Víra do kapsy
20:00 Kulatý stůl: Nemoci duše II. Schizofrenie [L] **21:45** ARTBITR – Kulturní magazín (34. díl): S MUDr. Marií Svatošovou
22:00 Večeře u Slováků
22:25 Sedm výprav Josefa Vágnera (3. díl): Mezi zebry
0:00 V pohorách po horách (19. díl): Křák – Lučanská Malá Fatra
0:10 Hlubinami vesmíru s prof. Petrem Kulhánkem: Gravitace, 2. díl.

Sobota 11. 3. 2017

6:05 Poselství svatých: Ignác z Loyoly
6:15 Klapka s ... (84. díl): Janem Vačlenou
7:20 BET LECHEM – vnitřní domov (33. díl): Radim Ucháč – prezident Hnutí pro život ČR
7:35 Můj Bůh a Walter: Ateismus
8:00 Paprsek Boží lásky – Kosovo
8:25 Cirkus Noeland (5. díl): Roberto, Kekulín a plamínek
8:55 Sedmihlásky (76. díl): Vyskočilo slunéčko
9:00 Animované biblické příběhy: Chléb z nebe
9:35 Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skočích u Žlutic
10:00 Terra Santa news: 8. 3. 2017
10:25 Po volání: S dominikány v Praze
11:30 Tajemství skla
11:35 Zpravodajské Noeviny (846. díl): 9. 3. 2017
12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka
12:15 Post Scriptum [P] **12:25** Pod lampou
14:30 Vatican magazine (899. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu
15:05 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (130. díl): Písničky z malířovy palety
16:50 Večeře u Slováků
17:20 Buon giorno s Františkem
18:30 Spadli z jahody – Brouci Julia a Chmuřo: Jak se ztratili
18:40 Sedmihlásky (76. díl): Vyskočilo slunéčko
18:45 V pohorách po horách (20. díl): Skalka – Hřeben – Brdy
19:00 Příběhy odvahy a víry: Doktor Haass (9. díl): Svátý lékař z Moskvy
19:30 V souvislostech (176. díl) [P] **20:00** Osmý den
22:00 Post Scriptum
22:15 Cesta k andělům (63. díl): Lucie Výborná – publicistka
23:05 Řeckokatolický magazín (99. díl)
23:25 Noční univerzita: P. Josef Čunek – P. Teilhard de Chardin a jezuité
0:50 Petr Bende a cimbálová muzika Grajcar na Mohelnickém dostavníku 2015 (8. díl)
1:20 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 12. 3. 2017

6:15 Ars Vaticana (12. díl)
6:25 Řeckokatolický magazín (99. díl)
6:40 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži
6:50 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (130. díl): Písničky z malířovy palety
8:35 Putování modrou planetou: Ekvádor, země pod Andami
9:20 Večeře u Slováků
10:00 Mše svatá z kostela sv. Jakuba v Trnavě [L] **11:15** Ale on není bílý
11:45 ARTBITR – Kulturní magazín (34. díl): S MUDr. Marií Svatošovou
12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (176. díl)
12:40 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news
13:25 Hudební okénko (2. díl)
14:00 Noční univerzita: P. Bogdan Stępień – Z mých soudů ti vzejde světlo
15:10 Osmý den
17:10 Mezi pražci (56. díl): Březen 2017
17:55 Sedmihlásky (78. díl): Seděla na jamě
18:00 Cirkus Noeland (5. díl): Roberto, Kekulín a plamínek
18:30 Animované biblické příběhy: Postaven na Skále
19:00 Cesta k andělům (63. díl): Lucie Výborná – publicistka
20:00 Má vlast: Zámek Holešov I.
21:00 V souvislostech (176. díl)
21:20 Na hranici pekla: Pronásledování křesťanů v Iráku
22:00 Buon giorno s Františkem
23:05 Setkání
23:25 Ars Vaticana (12. díl)
23:40 Polední modlitba Sv. otce Františka
0:00 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news
0:40 Dar z Medžugorje
1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

JUBILEJNÍ X. ORELSKÁ POUŤ K PANNĚ MARIÍ SVATOHORSKÉ na Svatou Horu u Příbrami 27. května 2017

Program: 10.00 hod. – poutní procesí od kostela sv. Jakuba na nám. TGM v centru Příbrami • **11.30 hod. – slavná asistovaná mše svatá podle misálu z roku 1962** v korunovační kapli na Svaté Hoře, uctění milostné sošky P. Marie Svatohorské, svěcení orelského župního praporu • 15.00 hod. – křížová cesta v ambitech, svátostné požehnání v bazilice.

Na X. svatohorské pouť budeme prosit Naši milou Paní, aby chránila své orly a dodala jim odvahu pravých křesťanských bojovníků v zápasech tohoto světa. Milí poutníci, zúčastněte se procesí z centra Příbrami. Orelské prapory, orelské stejno kroje a lidové a spolkové kroje vítány! Zveme orly, mariánské ctitele i hosty ze spřátelených spolků. Použijte mešní řád z předchozích poutí.

Kontakt: Orel župa Svatováclavská – zupa.svatovaclavska@orel.cz.

Pozvánka a mešní řád: <http://orel-zsv.g6.cz/akce.pdf>.

POSVĚCENOU ZÁZRAČNOU MEDAILKU 5 KUSŮ zašle zdarma M. Vondráková, Masarykova 46, 751 03 Brodek u Přerova – tomu, kdo si pošle obálku s nalepenou známkou 20 Kč a zpáteční adresou na obálce.

Programové typy TV LUX od 6. 3. 2017 do 12. 3. 2017

viac informácií na www.tvlux.sk

Pondelok 6. 3. o 16:45 hod.: Vatikánsky magazín

Spravodajský súhrn z Vatikánu.

Utorok 7. 3. o 21:15 hod.: Runiverz

Vysokoškolský život má svoje špecifiká. Tie, ktoré sa týkajú Katolíckej univerzity v Ružomberku, si priblížime v relácii Runiverz.

Streda 8. 3. o 20:25 hod.: Fundamenty

(Sväteniny a kresťanský pohreb)

Moderátorka Jana Zlatohlávková so svojim hosťami o. Markom Kroslákom a Pavlom Strežom vysvetľujú Katechizmus Katolíckej cirkvi.

Štvrtok 9. 3. o 17:05 hod.: Kulmenie

(autor: Jozef Kováčik, téma: Citadela)

Ási niet toho, kto by nečítal Saint-Exupéryho Malého princa, jeho Nočný let alebo Vojnového pilota. Aký bol však skutočný Saint-Exupéry? A čo jeho Citadela, ktorá zostala kvôli smrti autora nedokončeným, no nádherným literárnym dielom?

Piatok 10. 3. o 16:30 hod.:

Egypt – poznačený krížom (dokument)

Len málokto vie o ťažkom údele kresťanov v Egypte. Film odhaľuje utrpenie matiek, ktorým uniesli dcéry, teror moslimského bratstva, vypalovanie kostolov, prenasledovanie, každodenný útlak. Napriek tomu ľudia ostávajú verní krížu, nestrácajú pokoru a vieru v možnú zmenu.

Sobota 11. 3. o 20:30 hod.: Šalamún (1/2)

Filmová epopeja približuje životné osudy múdreho kráľa Šalamúna, syna Dávidovho, ktorý dovedol Izrael k vrcholu prosperity. Tvorcovia kladú dôraz na sprostredkovanie mravného poslania uponáhľanému človeku.

Nedeľa 12. 3. o 10:30 hod.:

Svätá omša (priamy prenos)

Priamy prenos z Krasňan z Bratislavy, celebruje Mons. František Rábek, vojenský ordinár.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

5. – 12. BŘEZNA 2017

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 6. 3.		PO 7. 3.		ÚT 8. 3.		ST 9. 3.		ČT 10. 3.		PÁ 11. 3.		SO 12. 3.			
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301		
Antifony	288	319	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	288	320	292	324	295	328	298	332	302	336	305	340	309	344		
Antifona k Zach. kantiku	288	320	292	325	296	328	299	332	302	336	306	340	309	344		
Prosby	289	320	292	325	296	329	299	332	302	336	306	340	309	344		
Závěrečná modlitba	289	321	293	325	296	329	300	333	303	337	306	341	310	345		
Modlitba během dne:																
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302		
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	289	321	293	326	296	329	300	333	303	337	307	341	310	345		
Závěrečná modlitba	289	321	293	325	296	329	300	333	303	337	306	341	310	345		
Nešpory:																
	SO 5. 3.															
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	298	268	297
Antifony	286	318	290	322	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	311	347
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	286	318	291	323	294	327	297	330	301	334	304	338	307	342	311	347
Ant. ke kant. P. M.	287	318	291	323	294	327	298	331	301	335	304	339	308	343	312	347
Prosby	287	319	291	323	295	327	298	331	301	335	305	339	308	343	312	348
Záv. modlitba	289	321	289	321	293	325	296	329	300	333	303	337	306	341	314	350
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 5. 3. – 1. neděle postní

1. čt.: Gn 2,7-9; 3,1-7

Ž 51(50),3-4.5-6a.12-13.14+17

Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.*)

2. čt.: Řím 5,12-19

Ev.: Mt 4,1-11

Pondělí 6. 3. – ferie

1. čt.: Lv 19,1-2.11-18

Ž 19(18),8.9.10.15

Odp.: Jan 6,63b (*Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou život.*)

Ev.: Mt 25,31-46

Úterý 7. 3. – připomínka

sv. Perpetuy a Felicity

1. čt.: Iz 55,10-11

Ž 34(33),4-5.6-7.16-17.18-19

Odp.: 18b (*Hospodin vysvobodil spravedlivé z každé jejich tísně.*)

Ev.: Mt 6,7-15

Středa 8. 3. – připomínka

sv. Jana z Boha

1. čt.: Jon 3,1-10

Ž 51(50),3-4.12-13.18-19

Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.*)

Ev.: Lk 11,29-32

Čtvrtek 9. 3. – připomínka

sv. Františky Římské

1. čt.: Est 14,1.3-5.12-14

Ž 138(137),1-2a.2bc-3.7c-8

Odp.: 3a (*Kdykoli jsem tě volal, Hospodine, vyslyšels mě.*)

Ev.: Mt 7,7-12

Pátek 10. 3. – připomínka

sv. Jana Ogilvie

1. čt.: Ez 18,21-28

Ž 130(129),1-2.3-4ab.4c-6.7-8

Odp.: 3 (*Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine, Pane, kdo obstojí?*)

Ev.: Mt 5,20-26

Sobota 11. 3. – ferie

1. čt.: Dt 26,16-19

Ž 119(118),1-2.4-5.7-8

Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově.*)

Ev.: Mt 5,43-48

TEOLOGIE, DUCHOVNÍ ŽIVOT

O BOŽÍ MOCI - II

Tomáš Akvinský • Překlad, poznámky a úvod Karel Floss • Výkonná redaktorka Eva Fuchsová • Odborná recenze doc. Tomáš Machula, Ph.D., Th.D. - doc. Daniel Heider, Ph.D.

Quaestiones Disputatae De potentia představují mimořádné metafyzické dílo v rámci Akvinského myslitelského vývoje. Obsahují klíčové formulace, bez jejichž soustavného promyšlení a domýšlení nepronikneme nejen do Akvinského syntézy, ale nedokážeme ani sami rozvíjet křesťanské pojetí stvoření a evoluce světa v současných podmínkách. Dílo vznikalo v Římě v letech 1265–1266, a badatelé se dokonce domnívají, že jde o jakési průzkumné texty před závěrečnou redakcí první části *Sumy teologie*, především otázek 75–89. Druhý díl překladu *Quaestiones Disputatae De potentia* přináší otázky 3 a 4, které se zabývají problematikou stvoření.

KRYSTAL OP, s.r.o.
Brož., 130x204 mm, 408 stran, 430 Kč

OREMUS • KOMENTÁŘE KE VSTUPNÍM MODLITBÁM MEŠNÍ LITURGIE

Radek Tichý • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová • Recenzovali Mgr. Ondřej Trepěš - SLLic. Andrej Krivda, Ph.D.

Vstupní modlitbě mešní liturgie nebývá věnována velká pozornost, tato průkopnická publikace však dokazuje, že je opomíjena neprávem. Je studnicí tradice a historie církve, v níž se obvykle skrývá hluboká teologická a duchovní moudrost. Autor ukazuje, že vstupní modlitby jsou jak po stránce jazykové, tak obsahově živým organismem, který se už po

staletí touží dotknout svého Tvůrce a Spasitele, vždy však skrze jazyk a myšlení určité doby a kultury. Tato kniha by se tedy dala považovat za příspěvek k diskusi o povaze a podobě dnešní liturgie, za organický most mezi zastánci jakési „liturgické archeologie“ a postkoncilního „vytrhávání liturgie z kořenů“.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 130x205 mm, 188 stran, 225 Kč

ČTYŘI KNIHY O NÁSLEDOVÁNÍ KRISTA

Tomáš Kempenský • Přeložil Josef Pernikář • Ilustrace Milivoj Husák

Autor knihy vede čtenáře k návratu „ze světa“ do nitra svého srdce. Aby mohl křesťan svobodně ve světě žít, musí nad ním ve svém nitru nejdříve zvítězit. Je to prastará cesta křesťanství, které právě ze samoty a ze sebeovládání vycházelo dobývat svět pro pravdu, krásu a dobro. Vyšlo s církevním schválením.

Cesta • Druhé vydání, čtvrtý dotisk
Váz., 115x159 mm, 280 stran, 188 Kč

O EXTÁZI • VÝBĚR Z LISTŮ

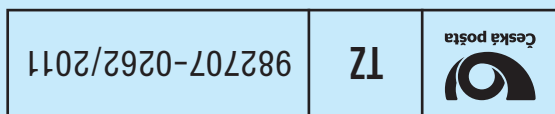
Marie Magdaléna de Pazzi • Z italského přeložil Josef Koláček • Odpovědná redaktorka Luisa Karczubová

Výbor ze spisů italské mystičky z Florencie Marie Magdalény de Pazzi (1566–1607) představuje karmelitánskou spiritualitu. Tělesná, duševní i duchovní utrpení a tíhnutí ke stále hlubším a podstatným skutečnostem ji připoutávají především k Eucharistii. Je patronkou netrpělivých a neklidných lidí, existuje mnoho věrohodných svědectví o její pomoci v neřešitelných obtížích.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
Brož., 130x205 mm, 216 stran, 190 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Děhner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431; www.maticecm.cz; inzerc: knihy@maticecm.cz). Registrace značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjevních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.